Vaandeldrager

Jaargang 37 - december 2021 - nummer 138

Berichten van de viering van 80 jaar Regiment

Oud-strijders van de Irenebrigade: Teun Boelhouwer, Antoon van Steen, Wil van der Burgt, Bert Doese

Fuseliers in het nieuws

Colofon

Jaargang 37, nummer 138
De Vaandeldrager verschijnt 3 keer per jaar in een oplage van 1.400 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 139
Vrijdag 25 maart 2022

Website:
www.fuseliers.nl

Redactieadres:
Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofdredactie:
Willem Verweij, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:
Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:
Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus George Dimitriu
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Linda van Beek
Communicatieadviseur: Janieke Mussche
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Bataljonsfotograaf: Robin Bouwe
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - van de Vorst
VOSIBGRPI: Lkol der Fus Arjan Luijten
VVVGFPI: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFPI: Kap der Fus Mathijs Creemers
Genootschap: Nelleke Swinkels - van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Adj b.d. Joop de Lange
Algemeen redacteur: Jan van Eck
Richard van de Velde

Fotografie (tenzij anders vermeld):
Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voorpagina:
Mini-flesje Methode Calvados Fuselier bij het strand van Arromanches met de betonnen caissons van de Geallieerde Mulberry haven vaag zichtbaar op de achtergrond. Na de foto werd dit door Sergeant-majoor Machella Lin, met een toast op het regiment, opgedronken.

Vormgeving & Druk:
G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:
Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.fuseliers.nl

www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie 2

Van de Regimentscommandant 2

Van de Stichting Brigade en Garde 3

Van de voorzitter 3

"Onafhankelijkheid, dekolonisatie, geweld en oorlog in Indonesië 1945-1950" 5

In memoriam 6

Vereniging Van Veteranen GFPI 6

Vereniging van Officieren der Garde Fuseliers Prinses Irene 8

Kameraadschappelijke maaltijd officieren 2021 8

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene 10

Van de voorzitter 10

Veteraan Teun Boelhouwer (1917-1998): hoe zijn geschiedenis nog voortleeft 10

Antoon van Steen (1912-1944) Brigadist en Geheim agent in WO II 12

Wil van der Burgt-dag in Overloon 16

Een door een V1 omgekomen brigadist 18

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene 19

Gedenkboekje van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 137) 19

Regiments Onder Officiers Vereniging 21

Fuseliers toen en nu…..! 22

Genootschap Vrienden van de Fuseliers 23

Zorg dat je er bij komt……. 23

Vrijwilliger in de schijnwerpers 25

Bataljonsnieuws 27

Bataljonsstaf 27

Viering 80 Jaar Regiment 27

Actie hulphond voor Michael 29

A "Tijger" Compagnie 29

C "Beren" Compagnie 30

Defending Bear 30

Marnewaard oefening Module C 32

D "Springbok" Compagnie 32

Militairen & Muziek: twee-eenheid 33

Een onverwacht vervolg. Herinneringen van Hans Hartsuiker ex-dienstplichtig fuselier en trompettist van GRFPI 33

Fuseliers in het nieuws 35

Culinair van kust tot kust in Normandië 36

Recept Peer en Calvados 37

vfonds investeert in VREDE

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het v-fonds met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

Van de Redactie

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Willem Verweij

"In der Beschränkung zeigt sich der Meister" (Goethe, 1800)

Wanneer deze Vaandeldrager op uw deurmat valt, zijn de festiviteiten om het 80-jarig bestaan van ons Regiment te vieren reeds voorbij. Deze hebben eind augustus 2021 in beperkte vorm plaatsgevonden. De hoop die ik aan het begin van het jaar uitsprak dat we deze festiviteiten in groot en goed gezelschap konden vieren zijn helaas geen realiteit geworden. Een moeilijke, maar terechte beslissing. Een groot compliment voor de werkgroep 80 jaar GFPI! Creatief en doordacht werden toch een aantal zaken georganiseerd. De festiviteiten kleinschalig, maar daarom niet minder meesterlijk. In de beperking toont zich de meester! In deze Vaandeldrager zal door de diverse geledingen van het Regiment verslag worden gedaan van de viering en de jubileumactiviteiten.

Onze regimentsgeschiedenis levend houden

Om te voorkomen dat (delen van) onze Regimentsgeschiedenis verloren gaan is het goed en essentieel dat de verhalen van onze oud-strijders en veteranen verteld blijven worden. Hun bijdrage aan vrede en vrijheid is verpakt in die verhalen. Je kunt dat doen door het hebben van een historische collectie. Ons Regiment heeft een uitstekend museum! Daarnaast beschikt de redactie over enkele uitstekende redacteuren die het Regiment laten zien vanuit historisch perspectief. In deze Vaandeldrager weer enkele prima artikelen van hun hand. Ook kan het gebeuren door het verhaal van een oud-strijder vanuit het perspectief van zijn (klein)kinderen te laten vertellen. In deze Vaandeldrager een bijdrage van Ingrid en Astrid Boelhouwer over hun grootvader Teun Boelhouwer die Brigademan was.

Het bataljon gaat door!

Corona houdt Nederland, en dus ook het Regiment, nog steeds in haar greep en het wordt voorlopig niet beter. Maar een pantserinfanterie-eenheid moet dóór met oefen- en trainingsactiviteiten en daadwerklelijke inzet. In dit nummer informatieve artikelen van de compagnieën van het bataljon.

Inleverdatum kopij Vaandeldrager 139

Het is ons voornemen Vaandeldrager 139 eind april 2022 uit te geven. Kopij is echter welkom vanaf heden. De uiterste inleverdatum is vrijdag 25 maart 2022.

De Redactie wenst u veel leesplezier met deze Vaandeldrager; maar wenst u zeker ook een prachtige Kerst en een goed, gezellig maar vooral gezond en veilig 2022 toe!

Van de Regimentscommandant

Tekst: Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers George Dimitriu

Beste Regimentsgenoten, ik hoop dat het goed met jullie gaat. De tijd van de feestdagen is weer aangebroken. Nou komt verlof altijd wel uit, maar de Fuseliers hebben deze periode van afschakelen wel verdiend. Het is een drukke periode geweest, daarover later meer. Maar met de feestdagen staan we ook weer even stil bij de onderlinge verbondenheid en het belang van ons thuisfront. Door COVID blijft het onzeker, maar ik ben blij dat we weer bijeen hebben kunnen komen met de officieren en onderofficieren tijdens Regimentsdiners. Ten tijde van dit schrijven is het nog onduidelijk of het Kerstdiner door kan gaan, maar we zullen de maximale ruimte binnen de regelgeving benutten om daar wat van te maken. Aan de beleving op onze saamhorigheidsactiviteiten te zien, merk ik dat we hier ook echt behoefte aan hebben! Bovendien beseffen we daar weer dat we nooit alleen voorwaarts gaan, maar altijd als team. We beseffen dat we allen Fuselier zijn, dat verbindt ons.

De A Compagnie leidt momenteel nieuwe collega's op. De eerste Manoeuvre Functie Opleiding (MFO) is inmiddels afgerond en we hebben weer een aantal nieuwe mensen kunnen verwelkomen. Mooi dat de compagnie dit samen met OTCO zo zelf oppakt, waarbij de focus niet alleen ligt op de taak, maar ook bewust wordt gevormd op houding en gedrag. Natuurlijk moeten soldaten raak kunnen schieten, hun taak kunnen uitvoeren. Maar het gaat ook om je beste best willen geven, er willen zijn voor het team, je buddy en professional willen worden. Dat vergt ook wat van kaderleden, want we willen collega's die het doen omdat ze het willen, en niet omdat de sergeant ernaast staat. Hoe maak je dat los in mensen? Het is in ieder geval niet door angst te creëren, alles voor te schrijven en met je handen in de bilaminaat (jaszakken) naast de club te staan. De oplettende lezer weet natuurlijk dat dit niets nieuws is, want draait het binnen ons regiment sowieso niet om zowel 'kunnen' als 'willen'? Vormend dus voor zowel de nieuwe collega's als de kaderleden. Een uitdagende klus waar Olaf en zijn compagnie goed in zijn geslaagd.

De B Compagnie is na Litouwen gelijk doorgegaan met de focus op vechten. Waar normaliter een team na uitzending uit elkaar valt, hebben Dirk en z'n team de eenheid goed kunnen behouden. En dat is mooi, want er is geen tijd om even rustig op te bouwen. Vanaf 1 januari 2022 staan de Bataljonsstaf, de B Compagnie en de D Compagnie gereed in het kader van VJTF (Very high readiness Joint Task Force), de NAVO Flitsmacht. Als onderdeel van het opwerktraject hebben we samen geoefend in Duitsland, de oefening Rhino Altmark.

Het einde nadert voor het Basis-X jaar van de C Compagnie. De niveau 3 testen (pelotonsniveau) zijn geweest en hiermee heeft de compagnie als eerste van onze eenheid een jaar lang getraind en geoefend in dit nieuwe model. Er valt een boel te evalueren, maar wat is de eenheid gegroeid. Een jaar geleden bestond de eenheid voor ongeveer de helft uit nieuwe collega's en nu na een jaar staan er volwaardige en goed getrainde pelotons. Ondertussen heeft de compagniesstaf zichzelf ook een aantal keer getraind. Kortom, klaar om volgend jaar aan de gang te gaan met niveau 4, de compagnie!

Ook de D Compagnie is mee geweest naar de oefening Rhino Altmark. De compagnie krijgt het altijd weer voor elkaar om op niveau te zijn en de randvoorwaarden te regelen zodat het bataljon goed kan vechten. Ik heb gemeend om de compagniescommandant, Dirk, te belonen met een Commander's Coin. Na ruim drie jaar op een hoog niveau te hebben gepresteerd, kan ik niets anders zeggen dan dat ik trots ben. De vulling van de D Compagnie baart me wel enige zorgen, al is er licht aan de horizon. Dat komt niet in de laatste plaats door de werving vanuit de compagnie zelf, maar ook omdat andere compagnieën zien dat de vulling nodig is en goede mensen sturen. En terecht, want schieten met mortieren betekent schieten met de grootste bommen en het is dynamisch werk. Het optreden met anti-tank is erg mooi, in kleine en zelfstandige teams. En onze elite, dat blijven de verkenners, specialisten met allerlei verschillende spullen om de vijand te vinden.

Op een recent appèl heb ik een aantal mensen en teams van de bataljonsstaf in het zonnetje gezet. Juist in deze drukke tijden is het goed om stil te staan bij ons kostbaarste kapitaal: de mens. Naast saamhorigheid en verbondenheid uit dat zich ook in erkennen en waarderen. Ik heb dan ook gemeend om een aantal secties en personen bijzonder te bedanken. Natuurlijk kijk ik bevooroordeeld, maar ik ben onder de indruk van de kwaliteit en het werkethos van de bataljonsstaf. Onder aanvoering van Kenneth hebben die bergen werk verzet, om zowel zichzelf te trainen als ook de compagnieën te blijven ondersteunen. Tijdens de oefening Rhino Altmark is dit allemaal mooi samengekomen. Vechten als Battlegroup, met vier compagnieën, het gebeurt helaas te weinig, maar het was een fantastische ervaring!

Voor het Regiment kunnen we terugkijken op een geslaagde digitale viering van 80 jaar Regiment. Zelfs aan de andere kant van de Atlantische Oceaan keken oudgedienden van ons Regiment mee. 80 jaar van kameraadschap en verbinding, die ook vandaag de dag nog sterk voelbaar is. Ook onze bijdrage aan Prinsjesdag bij de Grote Kerk was weer succesvol. Beide waren wel in sterk aangepaste vorm, maar we hebben goede hoop dat het volgend jaar weer anders mag gaan. Ons jaarlijkse bezoek aan Congleton hebben we helaas volledig moeten afzeggen, maar de vlag van ons regiment zal in de mast in Congleton wapperen als vertegenwoordiging van onze bijzondere band met Wolverhampton en Congleton. Gelukkig wel een aantal geslaagde diners van officieren en onderofficieren. We gaan zien wat de toekomst ons brengt, de Regimentsjaardag staat alweer voor de deur. We zullen alles binnen de mogelijkheden bezien om zo goed mogelijk invulling te geven aan de momenten waar we samenkomen.

Volo et Valeo!

Redactie: inmiddels is bekend dat de viering van de Regimentsjaardag op 11 januari geen doorgang kan vinden.

Van de Stichting Brigade en Garde

Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.
Voorzitter Stichting Brigade en Garde

Van de voorzitter

GFPI bestaat 80 jaar

Net na het uitkomen van onze vorige editie vierden we op 27 augustus, door COVID-19 op beperkte wijze, dat 80 jaar geleden de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en ook ons Regiment werden opgericht. Op 27 augustus was er alleen een herdenking met vertegenwoordigers van alle geledingen en het parate deel van het Regiment in Oirschot. We waren dankbaar dat er nog drie oud-strijders van het eerste uur bij aanwezig konden zijn: Frans van der Meeren, Max Wolf en Karel de Zwart.

Helaas liet de gezondheid van onze 98-jarige Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes het niet meer toe om erbij aanwezig te zijn. Gelukkig lukte het hem wel een mooie bijdrage te leveren aan de digitale viering op 28 augustus.
Ook waren we blij dat onze Fuselier M. met PTSS met zijn prachtige hulphond aanwezig kon zijn. Uit de vrolijkheid van baasje en hond konden wij nu al aflezen dat we de succesvolle crowdfunding zeker niet voor niets hadden uitgevoerd. Inmiddels zijn ze samen begonnen aan de training.

Op 28 augustus genoten we van de digitale viering d.m.v. een geweldige livestream met mooie bijdragen van onze oud-strijders en Prinses Irene en een speciaal Calvados-moment, waarbij we samen een toost uit hebben gebracht op ons Regiment! Voor deze toost heeft u een flesje in Limburg geproduceerde, Méthode Calvados onder de naam FUSELIER ontvangen. In samenwerking met Mwórveld Distillery maakt Wijngoed Raar Saint Remi een appelcider van meer dan 18 appelrassen uit Limburgse hoogstamboomgaarden. Deze cider wordt vervolgens gedistilleerd tot Méthode Calvados en minimaal 8 maanden gerijpt op nieuwe eiken vaten. Deze smakelijke en zachte Calvados is vorig jaar door de leiding van het Regiment geproefd en goedgekeurd als de lijfdrank voor ons Regiment.
Voor de productie van de livestream bedanken we uiteraard alle deelnemers die zich hebben laten filmen, maar vooral de organisatie ervan door Janieke Mussche, Kapitein Linda van Beek en de overall organisator van de viering Luitenant-kolonel b.d. Henk Laurens.

Frans van der Meeren, Max Wolf, Karel de Zwart en uw voorzitter tijdens de viering op 27 augusutus

Film Slag om de Schelde

Het is jullie vast niet ontgaan dat deze zomer de Nederlandse productie "Slag om de Schelde" in première ging. Waarom noem ik die film in deze rubriek? Omdat de film gaat over de belangrijke gevechten in Zeeland winter 1944/1945 om hierdoor de haven van Antwerpen door de Geallieerden in gebruik te laten nemen, waar ook de Prinses Irene Brigade aan mee deed. Het was alleen wel een beetje jammer dat er nauwelijks aandacht voor de Prinses Irene Brigade zelf was in de film. Maar toch een film die het waard is om te bekijken. Het Algemeen Dagblad besteedde er wel uitgebreid aandacht aan met een hele positieve pagina inclusief een mooi interview en foto van onze oud-strijder Frans van der Meeren.

Klimaatgezant

Onze beschermheer Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Jaime is door onze regering aangesteld als Klimaatgezant voor Nederland. Wij feliciteren hem met deze geweldige belangrijke uitdaging en wensen hem veel succes!

Kameraadschap

Dit is hetgeen we missen tijdens de coronacrisis; niet even bijpraten op een reünie of borrel.
Maar gelukkig kunnen er na bijna twee jaar weer wat activiteiten worden georganiseerd, zoals het heel gezellige VVOGFPI-diner (de verenigingsmaaltijd) op 14 oktober. Tijdens het diner memoreerden we wel dat het diner voor het eerst plaatsvond zonder oud-strijders van de Prinses Irene Brigade, omdat de gezondheidstoestand van Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes zijn aanwezigheid niet meer toeliet. En dat deed pijn!
Ook vond de zeer geslaagde 30e reünie van de Vrienden van de voormalige Westenbergkazerne plaats op 29 oktober. Het zou fijn zijn als er ook weer Regimentsborrels kunnen worden georganiseerd (met QR-code). Als perfect voorbeeld kan hiervoor de FLO-receptie van Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Jos Geelen worden gesteld, dat was één groot feest van kameraadschap en saamhorigheid.

Gouden Fuseliersspelden

Een hoogtepunt bij het VVOGFPI diner was de uitreiking door voorzitter VVOGFPI Generaal-majoor der Fuseliers b.d. Hans van der Louw van de Gouden Fuseliersspeld aan Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Henrie Doreleijers, Majoor der Fuseliers Helga Meindertsma, Regimentsvrijwilliger Melanie Schuurmans en later, bij hem thuis, ook aan Kolonel der Fuseliers b.d. Luc Vermeulen. Alle vier zeer verdiend en van harte gefeliciteerd!

Bestuursvergaderingen weer fysiek

Ook wij als Stichtingsbestuur vinden het weer heerlijk om fysiek en dus live met een kop koffie met elkaar te mogen vergaderen. Zoom, Teams, Skype en andere digitale mogelijkheden waren gedurende de Coronacrisis uiteraard een nuttig middel om door te gaan, maar het blijft behelpen. Ook wij misten de kameraadschap!

Kerst en Jaarwisseling

Tijdens de afronding van deze rubriek realiseerde ik mij dat als deze Vaandeldrager bij jullie op de deurmat valt, het al weer bijna Kerst is en dat we het jaar 2021 dan al weer achter ons gaan laten. Alle actief dienende kameraden wensen we wat rust toe en tijd voor het gezin en reflectie, want we weten hoe druk het momenteel is om alle opdrachten uit te kunnen voeren. Iedereen wensen we Fijne Kerstdagen en een mooie jaarwisseling toe en de allerbeste wensen voor 2022. Vergeet daarbij niet onze oudere veteranen en oud-strijders een kaartje of een ander teken van kameraadschap en medeleven te sturen.

“Onafhankelijkheid, dekolonisatie, geweld en oorlog in Indonesië 1945-1950”

De resultaten van het onderzoeksprogramma “Onafhankelijkheid, dekolonisatie, geweld en oorlog in Indonesië 1945-1950” zullen op donderdag 17 februari 2022 worden gepresenteerd in Amsterdam. In eerdere edities van de Vaandeldrager heb ik al aandacht besteed aan bovengenoemd onderzoek.

Dekolonisatie is het proces waarbij kolonies zelfstandig worden van een moederland. De dekolonisatie van Nederlands-Indië 1945 – 1950 is een periode van jaren van strijd en daarom belangrijk in onze geschiedenis. Het Garderegiment Prinses Irene is in de periode 1946-1951 met vijf bataljons ingezet in deze strijd. Het Regiment voelt zich verbonden met de sobats uit “onze” bataljons en de andere militairen die werden ingezet in die strijd.

De laatste jaren is de aandacht voor de oorlog die Nederland in en tegen Indonesië voerde, sterk gegroeid. Reden voor deze toegenomen aandacht waren rechtszaken die, vanaf 2008, door nabestaanden van Indonesische slachtoffers tegen de Nederlandse staat werden aangespannen. Daardoor zijn ook onderzoeksjournalisten, documentairemakers en wetenschappelijke onderzoekers, hernieuwd, geïnteresseerd in deze periode.

Mede hierdoor heeft de Nederlandse regering besloten steun te geven aan een breed onderzoek naar het structureel gebruik van geweld tijdens de dekolonisatieperiode en het onderzoek financieel mogelijk te maken.

Daarmee stelde de regering het officiële regeringsstandpunt uit 1969 ter discussie. Daarin werd gesteld dat van “systematische wreedheid” van de zijde van het Nederlandse leger geen sprake is geweest en dat “de krijgsmacht als geheel zich in Indonesië correct heeft gedragen” Uit onderzoek na 1969 is bekend geworden dat er een aantal gevallen (“incidenten”) van extreem geweld heeft plaats gevonden en er zelfs van oorlogsmisdaden sprake was.

“Onafhankelijkheid, dekolonisatie, geweld en oorlog in Indonesië, 1945-1950” is een gezamenlijk onderzoeksprogramma van het Koninklijk Instituut voor Taal-, Land- en Volkenkunde (KITLV), het Nederlands Instituut voor Militaire Historie (NIMH) en het NIOD Instituut voor Oorlogs-, Holocaust- en Genocidestudies. Dit samenwerkingsverband heeft een uitgebreid onderzoeksprogramma opgesteld. De resultaten van het onderzoek worden gepresenteerd op 17 februari 2022. Tevens is een Maatschappelijke Klankbordgroep Nederland gevormd waarin onder andere het Veteranen Platform is vertegenwoordigd. Het onderzoeksprogramma bestaat uit acht deelprojecten en geeft antwoord op vragen naar de aard, oorzaken én impact van het Nederlandse geweld gebruikt door Nederlanders. Het geweld wordt bestudeerd vanuit een brede politieke, maatschappelijke en internationale context. Er wordt gekeken naar militaire, politieke en juridische aspecten, en naar de gevolgen van het geweld voor verschillende bevolkingsgroepen. Er wordt ook aandacht besteed aan de politieke en maatschappelijke nasleep in Nederland.

Door voorpublicaties van de uitkomsten is er, vóór de daadwerkelijke publicatie, ook kritiek op het onderzoek. Critici vinden dat het onderzoek wordt beschreven vanuit een hedendaagse antikoloniale opvatting en geen recht doet aan de inzet van de dienstplichtige militairen, het lot van de slachtoffers en hun Indische collega’s (o.a. KNIL) en de overige Indische Nederlanders. De context van die tijd is bepalend om de geschiedenis te kunnen begrijpen en er voor de huidige tijd lessen uit te trekken. Het gebruik van meerdere bronnen, die vanuit een verschillend perspectief eenzelfde gebeurtenis beschrijven, zou moeten bijdragen tot objectieve en verantwoorde geschiedschrijving.

De belangrijkste vraag die, ons inziens, in het onderzoek moet worden gesteld is: “Wie was er verantwoordelijk voor de dekolonisatie als gehele proces (onze regering dus) en met welke opdracht zijn toentertijd onze bataljons naar Indië gestuurd?” Ook een belangrijke afgeleide vraag kan zijn: “Hebben onze bataljons de opdracht goed uitgevoerd en is daarbij structureel en buitensporig geweld gebruikt?” De vijf Indië-bataljons van ons regiment hebben hun werk - voor zover wij dat weten - goed gedaan en daar hebben ze zelfs twee Vaandelopschriften voor ontvangen! Natuurlijk zijn er door onze sobats – zoals bij iedere missie – fouten gemaakt, maar voor zover wij het tot nu toe konden nagaan, is er geen sprake van structurele misstanden.

We kijken dus met belangstelling maar ook kritisch uit naar het onderzoeksrapport.

Onze nulde-lijns helpers zullen gereedstaan om onze Indië-veteranen te steunen indien nodig!

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

De heer/Mevrouw	Datum overlijden	Plaats overlijden
4de Bataljon GRPI		
Dhr. W.F. de Ronde	1 oktober 2021	Rozenburg
5de Bataljon GRPI		
Dhr. A. Voskes	11 september 2021	Onbekend
Dhr. C.A. de Graaf	15 oktober 2021	Doetinchem
6de Bataljon GRPI		
Dhr. H. van Mosselveld	Onbekend	Geleen
7de Bataljon GRPI		
Dhr. A.L. de Jong	8 augustus 2021	Vlaardingen
17 Painfbat SFOR-5		
J.F.D.J. Hurley	26 oktober 2021	Onbekend

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.
Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact:VVVGFPI@fuseliers.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Corné Brands, Bijsterveldenlaan 72, 5045 ZV Tilburg. Tel: 06-40727265. E-mail: brandsacm@tele2.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene
Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

Tekst: Brigade-generaal der Fuseliers Roland de Jong
Voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI

Kennen jullie de film *Groundhog Day*? De film gaat over een chagrijnige weerman van een lokaal televisiestation die met heel veel tegenzin in een klein Amerikaans plaatsje verslag moet doen van het jaarlijkse feest genaamd Groundhog Day. Na de reportage komt hij in een soort eindeloze tijdlus terecht en wordt vervolgens elke morgen op precies diezelfde dag opnieuw wakker en de dag verloopt van het begin tot het einde op exact dezelfde manier. Vervang de chagrijnige weerman door de immer opgewekte voorzitter van deze vereniging en vervang Groundhog Day door Corona en we zitten samen in een nieuwe film maar met hetzelfde thema. Al bijna twee jaar begin ik in deze column met een opsomming van de evenementen die we hadden gepland, maar die als gevolg van de COVID-maatregelen niet zijn doorgegaan en wanneer we denken de activiteiten alsnog uit te kunnen voeren. Ook deze keer ga ik daar helaas niet aan ontkomen en zit ik nog steeds gevangen in de eindeloze tijdlus die COVID heet.

Toertocht en algemene ledenvergadering

In de vorige column kondigde ik aan dat op 24 september 2021 onze algemene ledenvergadering (ALV) zou gaan plaatsvinden in combinatie met de fiets- en motortoertocht. Vanwege de eind september nog geldende COVID-beperkingen, was doorgang op die datum helaas niet mogelijk. We hebben nog een poging gedaan om beide activiteiten last minute door te schuiven naar begin oktober, maar dat bleek een kansloze missie. Kort en goed: we hebben een hernieuwde planning. De ALV zullen we houden op de Regimentsjaardag (11 januari 2022) en de Toertocht is doorgeschoven naar vrijdag 1 juli 2022. Opgave voor de ALV en de toertocht verlopen via www.fuseliers.nl.

80 Jaar regiment

Op 28 augustus hebben we gevierd dat ons Regiment 80 jaar geleden is opgericht. Ik zeg vieren, maar het was geen dolle boel en 'slechts' een digitaal feest. Ook hierin was COVID weer allesbepalend. Toch mooi dat we met de moderne techniek er toch nog wat van konden maken en fijn dat belangrijke mensen, waaronder Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Irene, met videoboodschappen en storytelling extra glans gaven aan deze dag. Na de ruim twee uur durende uitzending kon het glas Calvados "Fuselier" worden geheven. Mocht je de viering hebben gemist, dan is de video nog terug te zien via YouTube '80 jaar viering Garderegiment Fuseliers Prinses Irene'. De dag voorafgaand aan de daadwerkelijke viering had ik het genoegen jullie te mogen vertegenwoordigen in een klein gezelschap van genodigden. Met dit kleine gezelschap zijn we fysiek bij elkaar gekomen om het heugelijke moment van 80 jaar Regiment te markeren met een toespraak van de Regimentscommandant, een kranslegging bij het monument en een afsluitende en zeer gezellige lunch. Het deed me goed dat een aantal van onze 'krasse kameraden' aanwezig waren, maar het was evenzo verheugend met een aantal DIG-dragers bij te kunnen praten. Goed en indrukwekkend om hun verhalen te horen en te zien hoever ze zijn in hun revalidatieproces zijn en hun leven weer richting hebben gegeven.

Regimentsjaardag

Zoals hierboven al vermeld zal de Regimentsjaardag worden gehouden op 11 januari aanstaande. Leden van de VV-VGFPI zijn van harte uitgenodigd en mogen zich, als ze dat willen, sportief meten met mensen van het bataljon tijdens de Regimentscross. Traditiegetrouw vinden er op deze dag ook een herdenkingsplechtigheid en kranslegging plaats. Het hele programma is terug te vinden op www.fuseliers.nl. Via deze site kan je je ook aanmelden.

Redactie: inmiddels is bekend dat de viering van de Regimentsjaardag op 11 januari geen doorgang kan vinden.

Veteranentenue

Ook de Koninklijke Landmacht heeft het nieuwe Veteranentenue omarmd en als opvolger aangewezen voor het traditionele veteranentenue met blauwe colbert en grijze broek. Het nieuwe Veteranentenue bestaat uit een donkerblauw colbert met een donkerblauwe broek. Voor de vrouwelijke veteraan behoort een donkerblauwe rok in plaats van de broek ook tot de mogelijkheden. Het betreft een prachtig maatpak en het voordeel ervan is dat je het ook met gemak bij andere officiële gelegenheden kan dragen. Voor onze leden zijn zowel het oude als het nieuwe tenue toegestaan tijdens ceremoniële en andere regimentsaangelegenheden. Er was enige onduidelijkheid over het dragen van onderscheidingen en het invasiekoord op het nieuwe veteranentenue. De richtlijn vanuit Staf CLAS is nu dat bij regiments- en korpsactiviteiten dezelfde onderscheidingen – en op dezelfde manier - gedragen mogen worden zoals voorgeschreven voor het Dagelijks Tenue. De Generaal-majoor b.d. Hans van der Louw, gestoken in het nieuwe tenue, geeft op de foto het voorbeeld. Bij deelname aan de officiële ere-afzettingen kunnen specifieke richtlijnen worden verstrekt.

Het pak kost € 395,- en is te bestellen via www.veteranentenue.nl. Voor de post-actieve landmacht veteraan is het echter mogelijk om eenmalig € 300,= te declareren en tevens nog een aanvullend 'CLAS-veteranen KPU' pakket te krijgen (o.a. overhemden). Op de website van het Veteranen Instituut is alle informatie terug te vinden.

We blijven erin geloven

We gaan er echt vanuit dat het in het nieuwe jaar weer mogelijk wordt om activiteiten te ontplooien. Ik heb de Regimentsjaardag met de ALV en de Toertocht reeds gemoreerd. Voor 17 Painfbat NNG (Nederlands Nieuw Guinea) staat er een reünie gepland op 29 april. Er zijn echter ook een aantal reünies die wel in de pen zitten, maar waarvan de datum en/of de omvang op het moment van schrijven nog niet is vastgesteld. Onze eigen jaarlijkse grote reünie van de VVVGFPI (incl. VOSKNBPI en VOSIB) is er daar één van. Verder hebben we het dan over ISAF BG 10 (eventueel alleen Deh Rawod), C-Cie IFOR 2 (eventueel IFOR 2 volledig), SFOR 1 en TFU 2 (Staf). Tot slot is het 15 jaar geleden dat ISAF BG 2 en ehd 4.1 werden uitgezonden naar Afghanistan. Wellicht dat zij of anderen ook een reünie willen organiseren in 2022 of 2023. Gelieve dan contact op te nemen met de secretaris van onze vereniging, zodat we daarvoor de juiste aanvragen voor een financiële tegemoetkoming kunnen doen.

Rest mij jullie namens het gehele bestuur fijne Kerstdagen toe te wensen en vooral een goed en gezond 2022 met hopelijk veel reünies!

Uw voorzitter

Vereniging van Officieren der Garde Fuseliers Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor der Fuseliers b.d. Hans van der Louw
Secretaris: Kapitein der Fuseliers Mathijs Creemers
Penningmeester: Majoor der Fuseliers Helga van Stratum-Meindertsma
Contact: vvogfpi@fuseliers.nl
Overige informatie: www.fuseliers.nl

Kameraadschappelijke maaltijd officieren 2021

Tekst: Majoor der Fuseliers M. Creemers, Secretaris VVOGFPI

Donderdagavond 14 oktober vond de jaarlijkse kameraadschappelijke maaltijd van onze officiersvereniging plaats in Restaurant Hoeve 1827 te Oirschot. Voorafgaand aan het diner werd de algemene ledenvergadering van de VVOGFPI gehouden.

De algemene ledenvergadering

Doordat de ALV 2020 geen doorgang vond, ontstond er een 'boeggolf' aan voordrachten voor de Gouden Fuseliersspeld. Onder het motto "stel niet uit tot morgen, wat je vandaag kan doen" werden alle voordrachten ter stemming gebracht. De voordrachten betroffen Luc Vermeulen wegens verdiensten voor de VOSIB en als eindredacteur van de Vaandeldrager, Henrie Doreleijers vanwege zijn verdiensten als eind- en hoofdredacteur van de Vaandeldrager en als webmaster. Melanie Giesen-Schuurmans voor haar verdiensten als regimentsvrijwilliger en Helga Meindertsma dankzij haar verdiensten als penningmeester VVOGFPI en secretaris van het Steunfonds. De aanwezige leden van de VVOGFPI stemden unaniem voor.

Voorgerecht

Na het maken van de groepsfoto verzamelden alle officieren voor het aperitief en een "walking dinner" voorgerecht. Hier sprak voorzitter Generaal-majoor b.d. Van der Louw de leden en gasten toe, met een speciaal woord van welkom voor Brigadegeneraal Hut, Commandant van het Korps Mariniers. Ook werd er een moment stilte gehouden voor alle overleden leden van de vereniging.

Het diner

Na de spoom verplaatsten de aanwezigen naar het restaurant. Hier werden de overige gangen geserveerd, stelde de voorzitter nieuwe leden voor, hielden de genodigde deputaties en de Regimentsjongste een toespraak. Afsluitend diende de voorzitter iedereen van repliek.

Bataljonscommandant Luitenant-kolonel Dimitriu memoreerde dat hij twee jaar geleden een vooruitblik gaf aan de hand van zijn kernwoorden "vechten, vernieuwen en verbinden", waarna hij in een video liet zien hoe deze kernwoorden er de afgelopen jaren in de praktijk uit zagen. Hierna sloot hij af met het uitspreken van vertrouwen in de toekomst, met name omdat oude bekende van het Regiment Niels Verhoef hem opvolgt als Regimentscommandant.

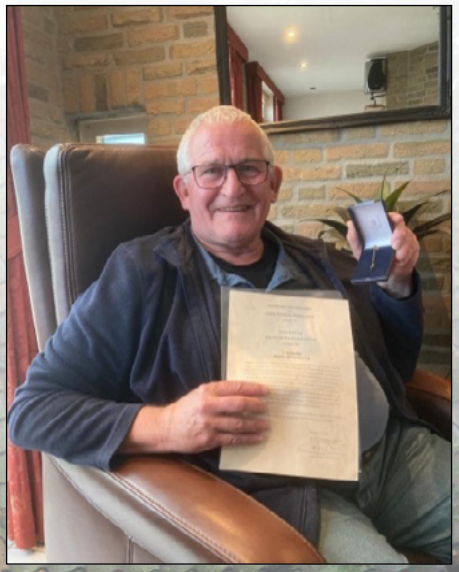

Het was wederom een genoeglijke avond met warme kameraadschap, een heerlijke maaltijd met goede wijnen en voor alle aanwezigen een mooi gegraveerd Calvadosglaasje om mee naar huis te nemen. We kijk nu al uit naar 6 oktober volgend jaar.

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage
Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom
Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: VOSKNBPI@Fuseliers.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.
Bankrekening (IBAN): NL89 RABO 0334 2067 15 t.n.v. Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene
Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

Van de voorzitter

Tekst: Nelleke Swinkels- van de Vorst

Namens de voorzitter van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, Rudi Hemmes, moet ik u met pijn in het hart melden dat hij tot zijn grote spijt niet meer in de gelegenheid is om nog langer een stukje voor de Vaandeldrager te schrijven en om nog deel te nemen aan de toekomstige Regimentsactiviteiten.

Op 98-jarige leeftijd is zijn gezondheid broos en is hij enigszins vergeetachtig aan het worden.

Hij wordt door zijn lieve Madeleine uitstekend verzorgd en een kaartje wordt altijd nog zorgvuldig door hem gelezen. Daardoor blijven we met hem verbonden. Bezoekjes zijn helaas te vermoeiend voor hem.

Natuurlijk krijgt u allemaal van Madeleine en van hemzelf de hartelijke groeten en hij hoopt dat het goed met u allen gaat.

Mocht u een kaartje willen sturen dan kan dat naar het volgende adres:
Genmaj b.d. R. Hemmes
Thorbeckelaan 74
2564 BS Den Haag.

Veteraan Teun Boelhouwer (1917-1998): hoe zijn geschiedenis nog voortleeft

Tekst: Ingrid G. Boelhouwer en Astrid van Rhijn-Boelhouwer

In mei 1945 liep een soldaat door de straat in de Da Costa-buurt in Amsterdam. Hij vroeg aan een op straat spelend jongetje of hij hem kon vertellen waar de familie Hieselaar, zijn schoonouders, woonden. Het jongetje wees naar een bovenwoning en de soldaat verdween in de richting van het portiek van de woning. Enkele ogenblikken later kwam hij weer naar buiten en nam de jongen in zijn armen. Hij had de weg gevraagd aan zijn eigen zoontje Ton, die hij tot dat moment alleen maar kende van foto's en uit de brieven van zijn vrouw Truus Lammerse.

Op een foto zien we Teun Boelhouwer, sergeant bij de Prinses Irene Brigade, in het midden staan. Op zijn arm zit zijn zoon Ton, bijna 5 jaar oud. Truus staat er naast en ze zijn omringd door familie, enkele andere militairen en bekenden.

Teun Boelhouwer (midden boven) terug in Amsterdam in mei 1945.

Vanuit Amsterdam naar Engeland

Van 1937 tot 1939 zat Teun (1917) in militaire dienst. Op 28 augustus 1939 begint de algehele mobilisatie van het Nederlandse leger, dat uiteindelijk over 300.000 manschappen beschikt. In de maanden na de mobilisatie plaatst het Nederlandse leger militairen door het hele land en begint het met het voorbereiden voor de verdediging voor een eventuele aanval. Stellingen worden verstevigd en soldaten worden getraind. Nederland verwacht geen oorlog; er is groot vertrouwen in de neutraliteit van ons land. Ook Teun Boelhouwer werd gemobiliseerd. Hij trouwde in oktober 1939 met Truus Lammerse en toen de Duitse troepen in mei 1940 Nederland binnenvielen was zij zes maanden zwanger.

Er is weinig beeld bij zijn vertrek vanuit Nederland, behalve dat hij via Frankrijk in Engeland aankwam. Hij verbleef in Congleton en Wolverhampton. Vanaf 11 januari 1941 behoorde Teun bij de Prinses Irene Brigade.

Congleton, Teun Boelhouwer 3e van links bovenaan.

Van Engeland naar Suriname

Zoals bekend zijn in de 2e Wereldoorlog ruim tweehonderd militairen van de Prinses Irene Brigade in Suriname actief geweest. In de Vaandeldrager nummer 134 in 2020 is hier ook nog een artikel aan gewijd.

Op de Van Kinsbergen op weg naar Suriname, Teun Boelhouwer 2e van links.

In september 1941 biedt de Amerikaans president F.D. Roosevelt aan om Amerikaanse soldaten naar Suriname te sturen om de bauxietmijnen te gaan bewaken. De Nederlands regering in Londen vindt het noodzakelijk om, voordat de Amerikanen in Suriname aankomen, ook Nederlandse militairen naar Suriname te sturen. Zo ook de Prinses Irene Brigade. Teun is één van de militairen die zich hiervoor aanmeldt. Direct vertrekt hij met het eerste detachement bestaande uit 156 militairen met de Van Kinsbergen vanuit het Schotse Greenock.

Suriname. Teun staand rechts.

Via onder andere Bermuda en Saba arriveert Teun op 26 september 1941 met de Prinses Irene Brigade in Paramaribo. Hij zal ingezet worden bij de bewaking van de bauxietmijnen in Moengo. Er zijn veel foto's bewaard gebleven uit deze periode. Teun kreeg via het Rode Kruis post en foto's vanuit Nederland. Via deze foto's zag hij zijn zoon Ton steeds ouder worden. Op zijn beurt stuurde Teun foto's van zichzelf naar huis, in Amsterdam. Een foto die eind november in Kortgene wordt gemaakt zal één van de laatste foto's zijn, tot aan de bevrijding in 1945.

Op terugreis vanuit Suriname gaat het via Curaçao naar de U.S.A. Tijdens een wachtperiode in New York haalt Teun zijn rijbewijs. Het rijexamen had met name bestaan uit het in z'n achteruit rondom een woningblok rijden. Daar moest de familie later, alweer vele jaren thuis, nog erg om lachen. Na deze twee weken New York gaan de mannen van de Brigade weer verder, richting Engeland.

Normandië en verder

Het vertrek naar Engeland vindt begin 1944 plaats en op 7 augustus 1944 komen de troepen van daaruit aan in Normandië, bij Arromanches. Door een verwoest Frankrijk trekken ze via België naar Zeeland. Dan volgen de gevechten die tot de bevrijding van Tilburg leiden. Daarna gaat de Brigade door naar Hedel waar een zware slag plaatsvindt in januari 1945.

Teun sprak na zijn terugkeer niet veel over de oorlog. Eénmaal zei hij in ons bijzijn iets over de bevrijding van Tilburg. Hij vertelde dat hij op slechts 200 meter van Duitse soldaten door de modder kroop, vechtend voor zijn leven.

Terug naar het gewone bestaan

Het leven hernam zijn loop. Teun ging bij de Belastingdienst werken. Na Ton kreeg hij nog twee zonen. Teun praatte in familiekring niet over de oorlog maar hij bezocht in zijn leven meerdere malen Normandië en hield contact met de andere oud-strijders van de Prinses Irene Brigade. Vrienden vanuit de Brigade waren blijvend belangrijk. Trouw bezochten hij en zijn vrouw de herdenkingen in Normandië en bij andere gelegenheden in Nederland. Hij droeg zijn medailles en het invasiekoord met trots.

Teun Boelhouwer in Kortgene (Zeeland)

De geschiedenis blijft leven

Zoals voor zovelen heeft de oorlog een blijvende impact gehad op het leven van Teun, maar ook op zijn familie. Zijn oudste zoon Ton is na de dood van zijn vader actief op zoek gegaan naar het verhaal van zijn vader. Veel weten we heden ten dage niet, maar het besef dat Teun heeft gestreden voor onze vrijheid dragen wij dagelijks met ons mee. Deze bijdrage in De Vaandeldrager is ons eerbetoon aan de Prinses Irene Brigade en in het bijzonder aan onze grootvader, veteraan Teun Boelhouwer.

Antoon van Steen (1912-1944) Brigadist en Geheim agent in WO II

Tekst Jan van Eck

Engelandvaarders

Op 28 augustus 1939 - Europa staat aan de rand van de Tweede Wereldoorlog - wordt in Nederland de algemene mobilisatie afgekondigd. Het Nederlandse leger telt uiteindelijk 300.000 manschappen die ons land moeten verdedigen. Op 10 mei 1940 valt Duitsland Nederland binnen. De weerstand is kort maar hevig, onder meer aan de Grebbelinie wordt enkele dagen hevig gevochten. Eén dag na het bombardement op Rotterdam capituleert Nederland op 15 mei. Een deel van de Nederlandse militairen lukt het uit handen van de vijand te blijven. Van hen lukt het een groep van ± 1500 via Duinkerken en Brest de overtocht naar Engeland te maken, waar zij in juni 1940 aankomen. De groep bestaat uit diverse onderdelen waarvan de grootste wordt gevormd door de Koninklijke Marechaussee. Tot de 1ste Divisie van dit Wapen behoren Antoon van Steen en zijn collega en vriend Herman Parlevliet uit het Brabantse Oss. De levens van de twee marechaussees zullen in het vervolg van de Tweede Wereldoorlog grotendeels parallel lopen, zo blijkt. Behalve deze militairen ontsnappen later nog meer Nederlanders uit bezet gebied naar Engeland. Deze zogeheten Engelandvaarders wagen via diverse wegen en kanalen in Europa de overtocht naar Engeland, met als doel van daaruit de strijd tegen de bezetter voort te zetten. Op 11 januari 1941 wordt te Congleton (Eng.) uit al deze Nederlanders de Koninklijke Nederlandse Brigade opgericht, die op 27 augustus daaropvolgend wordt vernoemd naar Prises Irene.

Antoon van Steen als jong Marechaussee in 1934 (Archief Wilhelmien van Steen-Janssen)

Bij de Marechaussee

Antoon van Steen wordt op 5 februari 1912 geboren in het buurtschap Wercheren, een handvol boerderijen op een pol en enkele kleinere behuizingen, midden in de Ooijpolder van de gemeente Berg en Dal. Tot 1400 vormt het de zelfstandige 'Heerlijkheid Wercheren'. Nadien wordt het samengevoegd met de aangrenzende 'Heerlijkheid Persingen', het kleinste dorp van Nederland. Antoon is het jongste van het acht kinderen tellende gezin van Gradus van Steen (1867-1950) en Maria Faassen (1870-1936). Na de

Het ouderlijk huis van Antoon in Wercheren/Persingen (Archief Wilhelmien van Steen-Janssen)

In het midden vader en moeder van Antoon: Gradus van Steen en moeder Maria Faassen, met links Willem en rechts Truike, de ongehuwde broer en zus van Gradus die onder hetzelfde dak wonen (Fotoarchief Wim Ebben)

lagere school in het naburige dorp Ooij te hebben doorlopen, gaat Antoon direct aan de slag op de steenfabriek om mede de kost te verdienen voor het grote gezin.

In 1932 volgt de oproep voor militaire dienstplicht, die hij vervult bij de Cavalerie. De militaire eenheid die zich te paard voortbeweegt. Antoon houdt van paarden, waar hij in zijn jeugd op de steenfabriek en boerderij al mee heeft gewerkt. Alle arbeid gaat dan immers nog letterlijk met hand- en paardenkracht. Na zijn dienstplicht wordt hij in april 1934 beroepsmilitair bij het Wapen van de Koninklijke Marechaussee (KM), natuurlijk als marechaussee te paard! Vanaf het Depot te Apeldoorn wordt hij geplaatst bij de 1ste Divisie, eerst op de Brigade Sprundel, later te Bergen op Zoom. Antoon staat bekend als ijverig, betrouwbaar en beschaafd in zijn optreden. In Bergen op Zoom leert hij zijn grote liefde Joke Palen kennen. Bij haar thuis hebben ze een café met paardenstalling. Als ruiter komt hij daar geregeld over de vloer. Toen er oorlog dreigde verloofde het stel zich. Was het zijn voorgevoel dat Antoon aan Joke vroeg op hem te willen wachten als er oorlog uitbrak en hij niet meteen terugkwam? Joke belooft hem trouw te blijven en op hem te wachten…

De in 1936 gehouden parade van de 1ste Divisie van de Marechaussee, t.g.v. het 120 jaar bestaan van het Wapen. Antoon marcheert mee (Website Richard van de Velde)

Op de vlucht naar Engeland

Daags na de Duitse inval op 10 mei 1940, worden de Marechausseebrigades verzameld in Roosendaal. Het door de commandant voorbereide plan om zich onmiddellijk te verplaatsen binnen de Hollandse waterlinie, blijk al niet meer haalbaar. De bruggenhoofden op de Moerdijk-Rotterdam zijn al in Duitse handen. En een groot deel van Roosendaal is in brand geschoten door de Duitse bommenwerpers. De opdracht wordt nu gewijzigd in: "Afmars naar Putte" (N-Br.) Vervolgens vertrekt de colonne per fiets, uitgerust met een klewang, karabijn, gasmasker en pistool. De paarden zijn persoonlijk eigendom van hun berijders en worden afgevoerd. Dan begint voor Antoon de lange tocht via Zeeuws-Vlaanderen, dwars door België en Noord-Frankrijk, gedeeltelijk per auto, maar meestal op de fiets. Onderweg sluiten allerlei Nederlandse militairen zich aan. De weg is vaak versperd door met springstof gevelde bomen die de vijand de doortocht moeten verhinderen of minstens vertragen. Geëscorteerd door Belgische officieren wordt de grens met België gepasseerd richting Antwerpen. Autobussen en vrachtwagens worden gevorderd voor vervoer van manschappen en fietsen. Een gevaarlijke tocht. Ze zwerven wekenlang door België en vervolgens door Noord-Franrijk. Hongerig, dorstig en vele malen blootgesteld aan beschietingen en bombardementen door de vaak laagvliegende Duitse luchtmacht. Menigmaal wordt dekking gezocht in een bosje of in een sloot langs de weg. Overnacht wordt in parochiehuizen, scholen en soms ook in een kazerne, waar ook voedsel wordt verstrekt. En zo bereikt de 1ste Divisie Marechaussees van Antoon van Steen, op 10 juni 1940 uiteindelijk de grote Franse oorlogshavenstad Brest in Normandië. Daar worden door divisiecommandant Den Beer Poortugael alle voorbereidingen getroffen voor de oversteek naar Engeland. Met een van de laatste schepen, het motorschip "Prinses Beatrix" van de Maatschappij Zeeland, vertrekken de marechaussees ongeveer 300 in getal naar Engeland en landen op 11 juni veilig in de haven van Plymouth. Daar worden ze gevangengenomen, verblijven een week in de cel en worden voortdurend ondervraagd. Nadat de betrouwbaarheid van hen is vastgesteld worden Antoon van Steen en Herman Parlevliet, evenals de meeste marechaussees ingedeeld bij de Koninklijke Nederlandse Brigade. Deze Brigade wordt via Zuid-Wales en Congleton tenslotte gelegerd in een groot barakkenklamp in Wrotesleypark te Wolverhampton. Tijdens deze periode wordt Antoon in Londen op audiëntie ontvangen door koningin Wilhelmina.

Thumbs Up! Prinses Irene Brigade, Wolverhampton 1941. In het midden, 2e van links Antoon van Steen, 3e van links Herman Parlevliet (Uit: De Koninklijke Marechaussee-Agenten en het England-Spiel)

Bij de Special Operations Executive (SOE)

Na een jaar bij de Brigade te zijn getraind en te hebben geoefend, verlangt Antoon naar actie. Hij wil een daadwerkelijke bijdrage leveren aan de bevrijding van Nederland. Die kans krijgt hij nadat hij zich in juni 1941 als vrijwilliger meldt bij de SOE. Vanwege zijn perfecte staat van dienst en zijn integer karakter wordt hij op 1 september 1941 bevorderd tot Tweede luitenant. De SOE is een geheime organisatie die door de Britse regering tijdens de Tweede Wereldoorlog in Engeland is opgericht en onder Engels commando staat. Deze geheime organisatie krijgt van de

regering in Londen de opdracht om door middel van sabotage en guerrilla in Nederland en elders in Europa, actie te ondernemen gericht tegen de Duitse bezetter en alle mogelijke informatie over de bezetter in te winnen. De geheim agenten die deze opdracht krijgen kunnen op verschillende manieren worden gedropt, met (onderzee)boten of met vliegtuigen.

Antoon moet voor zijn opleiding tot geheim agent een zware training volgen in Schotland. Hij wordt opgeleid tot parachutist/marconist. Daar ook treft hij weer zijn vriend Herman Parlevliet, die zich eveneens voor 'speciale diensten' heeft aangemeld. Het is de bedoeling dat Antoon na zijn opleiding naar Nederland zal terugkeren om leiding te geven aan de ondergrondse in Brabant en Limburg en in het geheim werken aan de bevrijding van ons land.

Geheime peilzender "Eureka"

Meerdere malen komt een uit Engeland vertrokken vliegtuig mét zijn last aan wapens en springstoffen en de geheimagenten aan boord onverrichter zake naar het uitganspunt terug, omdat de piloot het afwerpterrein niet heeft kunnen vinden. Dit bracht de technici van de Engelse geheime dienst ertoe, een nieuwe methode te zoeken om het vliegtuig naar de afgesproken plek te loodsen. Begin 1942 lukte het de technici een kleine verplaatsbare peilzender te ontwikkelen. Deze zender laat een zoemtoon horen die slechts kan worden ontvangen door een speciale ontvanger die in het vliegtuig is gemonteerd. Op deze wijze zou men een vliegtuig zelfs bij slecht weer en onafhankelijk van het maanlicht naar de afgesproken plaats kunnen loodsen. De Engelsen geven deze peilzender de naam "Eureka". De nieuwe vinding is uiterst geheim en mag onder geen beding in handen van de vijand vallen. De zender is daartoe voorzien van een kleine lading springstof waarmee het apparaat in geval van ontdekking moet worden vernietigd. De twee jonge marechaussees Antoon van Steen en Herman Parlevliet, worden door de Engelsen opgeleid als instructeurs voor gebruik van het apparaat. Voordat zij het verzet in het zuiden zullen gaan organiseren, moeten zij eerst boven de grote rivieren een aantal medewerkers instrueren in het gebruik van de nieuwe peilzender "Eureka".

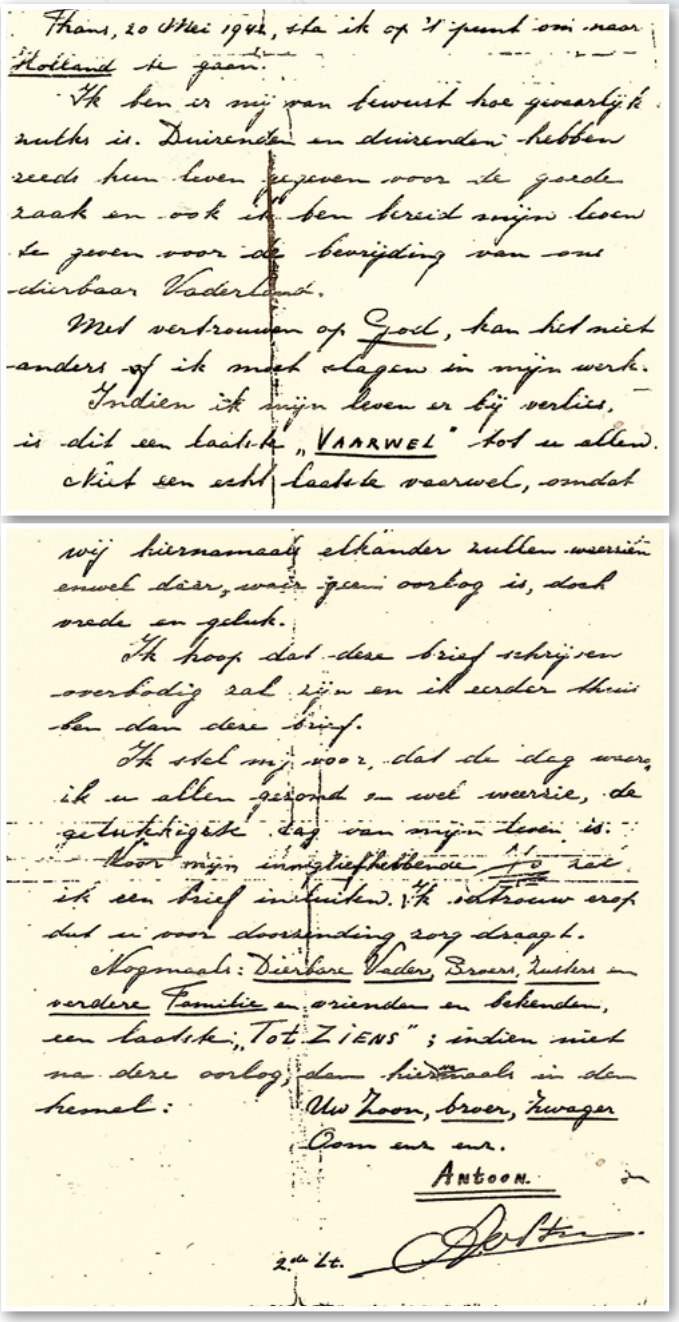
Thans, 20 Mei 1942, sta ik op 't punt om naar Holland te gaan.
Ik ben er mij van bewust hoe gevaarlijk zulks is. Duizenden en duizenden hebben reeds hun leven gegeven voor de goede zaak en ook ik ben bereid mijn leven te geven voor de bevrijding van ons dierbaar Vaderland.
Met vertrouwen op God, kan het niet anders of ik moet slagen in mijn werk.
Indien ik mijn leven er bij verlies, is dit een laatste „VAARWEL" tot u allen.
Niet een echt laatste vaarwel, omdat wij hiernamaals elkander zullen weerzien enwel daar, waar geen oorlog is, doch vrede en geluk.
Ik hoop dat deze brief schrijven overbodig zal zijn en ik eerder thuis ben dan deze brief.
Ik stel mij voor, dat de dag waarop ik u allen gezond en wel weerzie, de gelukkigste dag van mijn leven is.
Voor mijn innigliefhebbende Jo zal ik een brief insluiten. Ik vertrouw erop dat u voor doorzending zorg draagt.
Nogmaals: Dierbare Vader, Broers, Zusters en verdere Familie en vrienden en bekenden, een laatste „Tot ZIENS"; indien niet na deze oorlog, dan hiernamaals in den hemel:
Uw Zoon, broer, Zwager
Oom enz enz.
ANTOON.
2de Lt.

Fragmenten uit de brief van Antoon van 12 mei 1942 (Privé Coll. Henk van Steen).

'Ontvangstcomité'

Het is begin mei 1942 als Antoon en Herman te horen krijgen zich voor te bereiden op hun dropping in Nederland. Antoon is zich terdege bewust van het gevaar en het risico dat hij loopt bij deze gevaarlijke missie. Dit getuige de brief die hij kort daarvoor op 12 mei schrijft naar zijn vader, broers en zussen, waaruit we de volgende fragmenten weergeven.

In de lentenacht van vrijdag 29 mei 1942 is het zover en stijgen Antoon van Steen en Herman Parlevliet vanuit Engeland op naar bezet gebied. Antoon is dan 30 jaar, in de kracht van zijn leven en droomt over zijn toekomst samen met zijn geliefde Joke. Een toekomst die begint, zo hoopt hij, na zijn afsprong boven Nederland. Onwetend echter springt hij zijn dood tegemoet. Samen met zijn vriend Herman Parlevliet, inmiddels ook bevorderd tot Tweede-luitenant, wordt de afsprong uitgevoerd. Antoon is marconist, Herman is opgeleid als organiser en vier jaar jonger dan Antoon. Ze worden gedropt op de heide tussen Kallenkote en Darp in de buurt van Steenwijk (Ov.). Daar zullen zij, zoals hen in Engeland is meegedeeld, worden ontvangen door een 'Ontvangstcomité' van het verzet. Maar hun dropping in Nederland is aangekondigd over de in Duitse handen zijnde zender van de Engelandvaarder en de eerder in Nederland gedropte en gevangengenomen Huib Lauwers. En zo staat ook het lot van Antoon en Herman al vast, nog voor dat zij de gewaagde sprong uit het vliegtuig maken. Er is inderdaad een 'Ontvangstcomité', maar niet van het verzet, maar van de bezetter. Op deze wijze hebben 54 Nederlandse agenten in de Tweede Wereldoorlog het leven verloren. Ze zijn willens een wetens opgeofferd met mede-

weten van de Engelse legerleiding. Dit met het oog op een hoger doel. Later zal dit spel de naam 'Englandspiel' krijgen.

In de avond van diezelfde 29ste mei namelijk verzamelen zich op dit droppingsterrein de medewerkers van de contraspionagedienst en de Sicherheitspolizei (Sipo). Nauwelijks van hun sprong bekomen worden Antoon en Herman door de naar de Sipo overgelopen Nederlandse politiemannen en verraders Poos en Slagter gevangengenomen. Geboeid worden ze afgevoerd naar het Binnenhof in Den Haag waar zij door de Duitse Abwehr worden verhoord. Het moet voor beide agenten een verschrikkelijke gewaarwording zijn geweest, toen zij enkele minuten na de landing de handboeien om hun polsen hoorden klikken. Bij de met geweld gepaard gaande ondervragingen, hebben beiden de werking van "Eureka" niet prijsgegeven. Ze brengen hun gevangenschap door te Haren, Assen, Rawicz (Polen) en wellicht nog elders. Na vele verhoren en verblijf in diverse gevangenissen, zijn Antoon en Herman tenslotte najaar 1944 op weg naar het vernietigingskamp Mauthausen (Oostenrijk) in de buurt van het Poolse Rawicz om het leven gekomen. Herman Parlevliet is 'op de vlucht' doodgeschoten. Van Antoon van Steen is de doodsoorzaak en datum niet bekend. Wel is bekend dat in december 1944 in de omgeving van Mauthausen zijn leven is geëindigd.

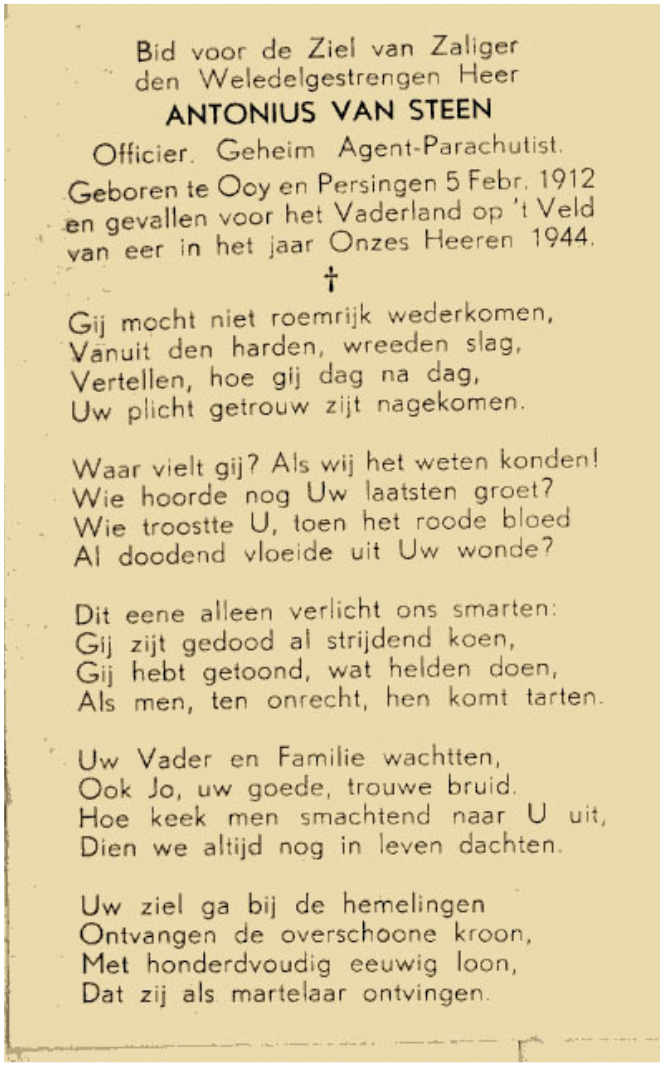

Bid voor de Ziel van Zaliger
den Weledelgestrengen Heer
ANTONIUS VAN STEEN
Officier. Geheim Agent-Parachutist.
Geboren te Ooy en Persingen 5 Febr. 1912
en gevallen voor het Vaderland op 't Veld
van eer in het jaar Onzes Heeren 1944.

†

Gij mocht niet roemrijk wederkomen,
Vanuit den harden, wreeden slag,
Vertellen, hoe gij dag na dag,
Uw plicht getrouw zijt nagekomen.

Waar vielt gij? Als wij het weten konden!
Wie hoorde nog Uw laatsten groet?
Wie troostte U, toen het roode bloed
Al doodend vloeide uit Uw wonde?

Dit eene alleen verlicht ons smarten:
Gij zijt gedood al strijdend koen,
Gij hebt getoond, wat helden doen,
Als men, ten onrecht, hen komt tarten.

Uw Vader en Familie wachtten,
Ook Jo, uw goede, trouwe bruid.
Hoe keek men smachtend naar U uit,
Dien we altijd nog in leven dachten.

Uw ziel ga bij de hemelingen
Ontvangen de overschoone kroon,
Met honderdvoudig eeuwig loon,
Dat zij als martelaar ontvingen.

Gedachtenis prentje, opgemaakt door de parochie Ooij (Coll. Wim Ebben)

Bronzen Kruis

In het Marechausseemuseum in Buren zijn beiden opgenomen in het Gulden Boek der Koninklijke Marechaussee. Beiden ook zijn postuum begiftigd met het Bronzen Kruis. Voor Antoon vond dit plaats op 25 juli 1953 met de vermelding "voor moedig en beleidvol optreden tegenover de vijand".

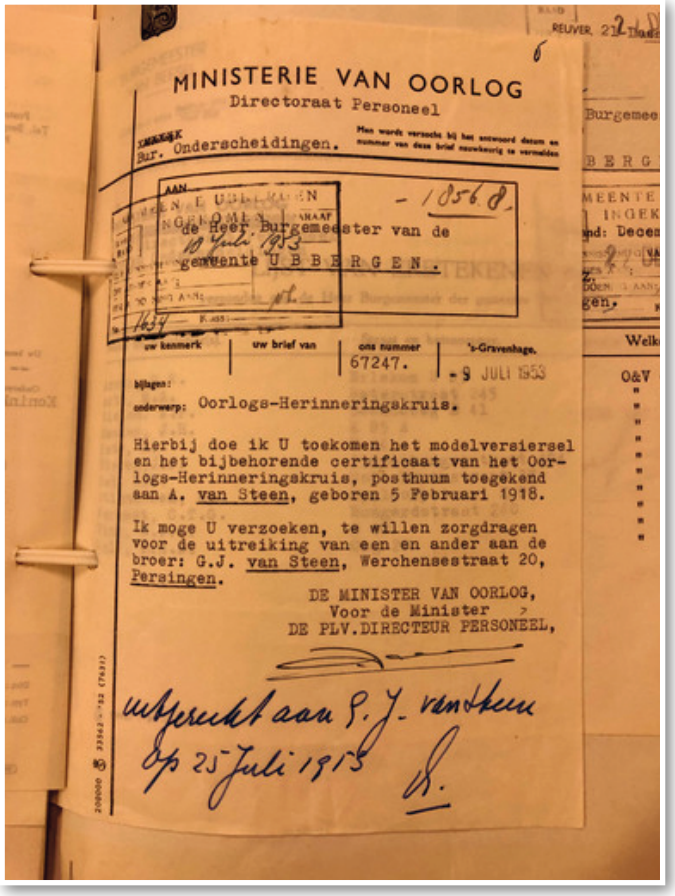

MINISTERIE VAN OORLOG
Directoraat Personeel
Bur. Onderscheidingen.
Men wordt verzocht bij het antwoord datum en nummer van deze brief nauwkeurig te vermelden
de Heer Burgemeester van de
gemeente U B B E R G E N.
- 1856 8
uw kenmerk | uw brief van | ons nummer 67247. | 's-Gravenhage, - 9 JULI 1953
bijlagen:
onderwerp: Oorlogs-Herinneringskruis.

Hierbij doe ik U toekomen het modelversiersel en het bijbehorende certificaat van het Oorlogs-Herinneringskruis, posthuum toegekend aan A. van Steen, geboren 5 Februari 1918.

Ik moge U verzoeken, te willen zorgdragen voor de uitreiking van een en ander aan de broer: G.J. van Steen, Werchensestraat 20, Persingen.

DE MINISTER VAN OORLOG,
Voor de Minister
DE PLV. DIRECTEUR PERSONEEL,

uitgereikt aan G. J. van Steen
op 25 Juli 1953

Op 25 juli 1953 wordt het Bronzen Kruis postuum uitgereikt door burgemeester Mr. P. Sassen. Op de toekenning is een onjuiste geboortedatum vermeld: 1918 behoort te zijn 1912. (Archief Wilhelmien van Steen-Janssen)

In 1996 is in het dorp Ooij een straatnaam naar Antoon van Steen vernoemd. Op 17 september 2021 is door Berg en Dals burgemeester Mr. Mark Slinkman met assistentie van familie van Antoon een vernieuwd naambord onthuld. Nu met de nadere toelichting: 'Antoon van Steen militair en Engelandvaarder †1944 Kamp Mauthausen'

Het op 17 september 2021 opnieuw onthulde straatnaambord van Antoon van Steen (Foto auteur)

Zijn verloofde Joke Palen is haar belofte aan Antoon trouw gebleven "nadat Antoon niet meteen terugkwam" heeft ze op hem gewacht… zes lange jaren…

Bronnen

- Marechausseemuseum Buren
- Regionaal Archief Nijmegen (RAN)
- Website Brigade en Regiment Prinses Irene (Richard van de Velde)
- Privé archief Wilhelmien Van Steen-Janssen
- Henk van Steen

Literatuur

- Cea van Dillen-Janssen en Ton van Dillen, Oorlogsgeweld in de Ooijpolder;
- Pieter Hans Hoets, Enlandspiel ontmaskerd, 54 Nederlandse Agenten opgeofferd voor D-Day;
- David Barnouw, Oorlog en bezetting, Nederland in 1940-1945. De geschiedenis in topstukken uit het NIOD-archief
- W. van der Veer, De Koninklijke Marechaussee-Agenten en het England-Spiel (Marechausseemuseum Buren)

Wil van der Burgt-dag in Overloon

Tekst: Richard van de Velde

Een jaar geleden nam Leo Janssen, voorzitter van de Stichting Overloon War Chronicles contact met mij op. Ze zijn bezig met een project om voor de 281 gevallen soldaten op het CWGC (Commonwealth War Graves Commission) ereveld in Overloon foto's te zoeken, die ze bij bijzondere gelegenheden op de grafstenen kunnen plaatsen. Hij vroeg mij of hij mijn info en foto's van de Prinses Irene Brigade website mocht gebruiken van de enige Nederlander die op deze Britse oorlogsbegraafplaats begraven is: Brigadist Wilhelm ("Wil") Christian van de Burgt.

De ouders van Wil waren de uit Velsen afkomstige machinist/stuurman Jacobus van der Burgt en de uit Schoonoord (Dr.) afkomstige onderwijzeres Jacoba Vossers. Zij trouwden op 2 januari 1919 op Terschelling en kregen daar samen vier kinderen: Jacobus Gerrit van der Burgt (*1919- ?), Gerrit Johan van der Burgt (*1921-?), Wilhelm Christian (Wil) van der Burgt (1923-1944) en tenslotte Dorette Antonia Ida van der Burgt (*1925).

v.l.n.r Gerrit, Dorette, Jacobus en Wil ong. 1934 (Bron: Fam. Geldoff)

De vader van Wil solliciteerde als docent aan de Zeevaartschool De Ruyter in Vlissingen en werd aangenomen. Het gezin woonde vanaf 1930 achtereenvolgens in Vlissingen, Veere en tenslotte in Kamperland, gem. Wissenkerke. Op last van de Duitse overheid verhuisde de Zeevaartschool in de oorlog naar Nijmegen en de familie Van der Burgt verhuisde daar in 1944 ook naartoe en woonde er op Kerkpad 6 te Nijmegen.
Wil had ondertussen met goed gevolg het gymnasium doorlopen en werkte daarna als waterbouwkundige bij Rijkswaterstaat.

Wil van der Burgt in 1944
Bron C. Geldoff

Op 6 oktober 1944 meldde de toen 21-jarige Wil zich 'als vrijwilliger op de voet van een gewoon dienstplichtige' aan bij de Prinses Irene Brigade. Omdat hij verschillende talen sprak, werd hij door de Brigade direct als tolkvertaler gestationeerd bij het Britse 2e Bataljon Royal Ulster Rifles. Dat stond onder commando van Luitenant-Kolonel I.C. Harris. Dit bataljon was onderdeel van de Britse 9e infanterie Brigade. Hun opmars verliep in september 1944 voorspoedig tot net ten noorden van Venlo, bij het plaatsje Overloon. Hier raakten ze in een zware strijd gewikkeld met de Duitsers die zich daar hadden verschanst. Er vond een grote tankslag plaats en de plaatselijke bevolking sloeg op de vlucht.
Het was de taak van Wil om Duitse krijgsgevangenen te verhoren en in die functie bevond hij zich direct aan het front.

Op 12 oktober brak de hel los toen 300 Britse kanonnen en 50.000 granaten Overloon compleet verwoestten. Op 15 oktober 1944, tijdens de strijd tussen Overloon en Venray, raakte Van der Burgt zwaar gewond bij een Duitse mortieraanval. Hij werd overgebracht naar het Britse noodhospitaal in de toenmalige boerderij "De Bloem" aan de Merseloseweg en overleed daar de volgende dag. Wil werd samen met nog zes andere gesneuvelde Britten, tijdelijk begraven aan de bosrand.

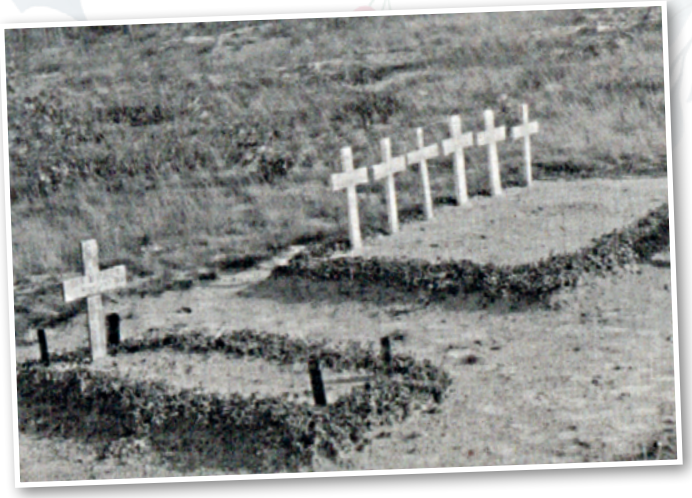

Tijdelijke begraafplaats aan Merseloseweg. Links het graf van Wil. Bron: C. Geldoff

Het duurde nog enkele dagen voor de laatste weerstand van de Duitsers werd gebroken en Venray e.o. op 18 oktober werd bevrijd door de Britten. Vervolgens konden die weer aan hun opmars beginnen.

De ouders van Wil plaatsten op 27 oktober 1944 een overlijdensannonce in De Gelderlander: "In het strijdgewoel nam God van ons, onze zoon".

In het strijdgewoel nam
God van ons, onze Zoon
en Broeder
Wil van der Burgt
geboren 11 April 1923,
Fam. VAN DER BURGT.
Hees—Nijmegen,
Kerkpad 6:

Op de 80e verjaardag van het Regiment, zaterdag 28 augustus, werd ik door deze werkgroep uitgenodigd voor de door hun georganiseerde "Wil van der Burgt-dag". Het Regiment was ook gevraagd aanwezig te zijn en namens het bestuur van de Stichting B&G was Benjamin Hoeberichts, vergezeld van zijn zoon, afgevaardigd.

Om 10 uur werden we in restaurant Bos en Berg Partycentrum in Overloon met koffie en Limburgse vlaai ontvangen. Eén van de bestuursleden van de Werkgroep heette de dertig genodigden, w.o. zes leden van de familie Van der Burgt van harte welkom en nam het programma voor deze dag door. Daarna mocht ik een beknopte voordracht met geprojecteerde foto's houden over de geschiedenis van Irenebrigade.

Battletour (Bron: P. Arts)

Vervolgens stapten we buiten in gereedstaande Amerikaanse Dodges en Jeeps voor een Battletour van Piet Peters naar de plaatsen waar de gevechten hadden plaatsgevonden en naar de plek waar Wil was omgekomen en tijdelijk was begraven.

Twee militaire re-enactors stonden bij het graf van Wil (Foto R. van de Velde)

Op die locatie waren zeven replica-kruizen geplaatst en vond een kort emotioneel herdenkingsmoment plaats. Twee militaire re-enactors stonden bij de graven.

Bloem- en kransleggingen (Bron: P. Arts)

De rit eindigde op de British War Cemetery aan de Vierlingsbeekseweg, waar na de bloem- en kransleggingen door achtereenvolgens de familie Van der Burgt, de Stichting, en Benjamin en ik namens het Regiment, de Last Post werd geblazen en twee minuten stilte in acht werd genomen.

"Museum van postzegel tot tank" (Bron: P. Arts)

Na een heerlijke lunch in het Partycentrum, vertelde de 85-jarige Maarten van der Burgt wetenswaardigheden over de familienaam Van der Burgt. De laatste activiteit was een bezoek in het 6 km verderop gelegen Groeningen, waar Tonnie Ebben in de enorme kelders van zijn woonhuis het zeer imposante "Museum van postzegel tot tank" heeft ondergebracht. Het behelst een enorme privécollectie van hem over de strijd in Overloon. Het reguliere Oorlogsmuseum in Overloon kan er jaloers op zijn!

Als afsluiting was er in de thuishaven nog een borrel, waar iedereen kon terugkijken op een geslaagde "Wil van der Burgt-dag".

Een door een V1 omgekomen brigadist

Tekst: Richard van de Velde

Op 4 november 2021 was ik in het Zeeuwse Kapelle op uitnodiging van Wim de Meester van de Stichting WW2research. Hij doet, samen met zijn kompaan Kees Stoutjesdijk, al jaren onderzoek naar de luchtoorlog boven Zeeland tijdens WOII. Hierover verschenen al talrijke lijvige, rijk geïllustreerde boeken. Ik was nu uitgenodigd voor de boekpresentatie "De Luchtoorlog boven Zuid-Beveland". In dit prachtige boek is ook een verhaal ingeruimd met info, die ik Wim gegeven heb over brigadist Bernard Doeser, die bij een V1-aanval in Krabbendijke om het leven was gekomen.
De ouders van Bernard ("Bert") waren Wilhelm Johannes Doeser (1878-1970) uit Utrecht en Maria Verweij (1882-1968) uit Harmelen. Ze kregen zeven kinderen waarvan Bernard Adriaan in 1915 de jongste was.
Het hele gezin vertrok in augustus 1915 naar Surrey in Engeland. De Nederlandse voornamen van de kinderen werden toen ook ingeruild voor Engelse.

Begrafenis van Bernard te Arnemuiden

Bert volgde na zijn acht jaar Elementary school, nog vijf jaar de Central school en behaalde daarna nog de Oxford Senior Certificat in Boekhouden.
Hij trouwde in 1941 in Londen met Ana Ada Barnes (*1914). Ze kregen samen geen kinderen.
Bernard werd op 20 augustus 1940 als dienstplichtige ingelijfd. Hij volgde tussen eind maart 1942 nog een Water Duty Course.
Op 24 augustus 1944 is Bernard met gevechtsgroep I van de Prinses Irene Brigade in Normandië aangekomen.

Bert werd op 13 februari 1945 in Arnemuiden met militaire eer begraven op de Algemene Begraafplaats Nieuwlandseweg. Later werd hij herbegraven op het Militair Ereveld Grebbeberg in Rhenen.
Zijn weduwe woonde tot begin 2000 in Camberley-Surrey.

Tijdens de winter 1944-1945 was de 29-jarige korporaal Bert Doeser voor bewakingsdiensten gelegerd in Krabbendijke. Honderden V1's vlogen over Zeeland richting Antwerpen en Engeland. Regelmatig kwam het voor dat er enkele neerstortten in en nabij Krabbendijke. Zo werd op 10 februari 1945 om 22.15 uur het huis van waarnemend burgemeester L.Th.Vogelaar getroffen. Hij vierde die avond net zijn uitgestelde vijftigste verjaardag. De V-1 stort deels op zijn huis en het weiland ernaast. De zuidkant van de woning stortte gedeeltelijk in op de aanwezigen, waardoor twee mensen direct om het leven kwamen. Dat waren de heer Adriaan Kakebeeke en Bert Doeser. De 21-jarige verpleegster Johanna Schout-Velthuijs, een vriendin van het gezin, was zo zwaar gewond dat ze direct naar het ziekenhuis in Goes moest worden vervoerd. Helaas overleefde zij de rit niet, ze overleed voordat de auto het ziekenhuis kon bereiken. Twee anderen liepen deels ernstige verwondingen op.

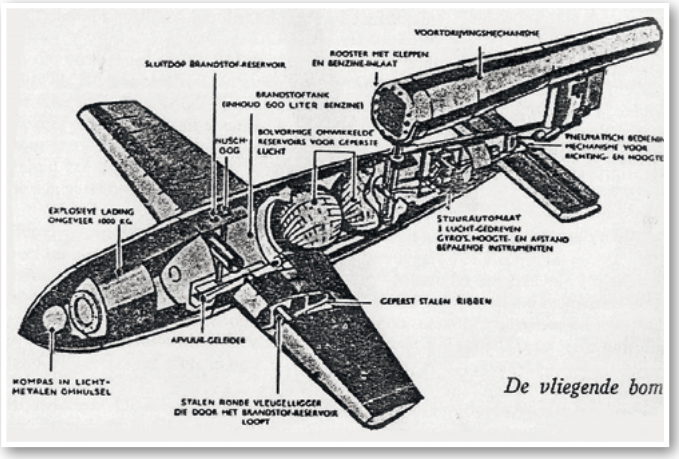

V1 Vliegende bom: een onbemand straalvliegtuig, lengte 7,90 mtr, spanwijdte 5,37 mtr, max. snelheid 656 km/u, bereik 420 km, gewicht 2150 kg, springkop 830 kg.

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFPI. Contactpersoon Lkol Benjamin Hoeberichts, p/a 17 Painfbat GFPI VOSIB, Postbus 33, 5688 ZG Oirschot. Tel. 06-15006790. E-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl
DB VOSIB (in ruste). H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) Hamersestraat 33A², 6931 EV Westervoort, Tel. 026-3118271.
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFPI

Gedenkboekje van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 137)

Tekst: Theo Masselink

Noot van de redacteur: de navolgende tekst is onveranderd en integraal overgenomen van het originele document.

Er was ons 'n motorhelm en 'n niergordel verstrekt en die had men ook absoluut nodig op de slechte wegen met onze slecht geveerde en oude motoren.

Eenmaal in Mranggen voelden wij ons al snel thuis. Er stonden diverse woningen leeg zodat wij ruim gelegerd waren. De hospikken (ziekenverplegers) krijgen het druk, want al gauw komen er grote drommen vluchtelingen die veelal onder allerlei zweren zitten. Veel zijn gehuld in een schamel jutezak en als jonge vent wordt je daar ineens mee geconfronteerd, naakte vrouwen die hun lichaam met zweren etc. tonen. Er staan dagelijks rijen van deze mensen te wachten die bijna allemaal met zalf worden behandeld, waar mogelijk is geven wij hen ook nog wat te eten.

De wegen zitten op het laatst vol met vluchtelingen die vanuit het vijandelijke gebied komen, maar daar zitten ook personen tussen die bij de vijand thuis horen en in hun bagage wapens meedragen, er komen dan ook doorlaatposten waar onze jongens de zaak controleren.

Wij worden hier nogal bezig gehouden met allerlei dingen van de burgerij in pas bevrijd gebied. Zo deed een van onze chauffeurs het volgende verhaal: gistermiddag kwam een stel inlanders uit de achter ons liggende kampong ons bivak in Mranggen binnen, een was buiten bewustzijn, het was ook voor hen een vreemde, hij had geprobeerd te rampokken (hetgeen stelen betekent) maar was gepakt en driekwart dood geslagen. Waar laat je zo iemand? Natuurlijk bij de Hollanders, die zoeken het verder maar uit, en dus zei de Majoor: Chauffeur Gravesteijn, neem vier man mee en breng die vent naar het Burger ziekenhuis in Semarang. Dat is zo'n 13 km rijden, en daar gingen wij. Een simpel klusje, maar ik had de pé in want de inlander gaf geen teken van leven meer en zou naar mijn mening zeker niet de rit in de open laadbak van een driekwart-tonner overleven. De weg Mranggen-Semarang bestond uit gaten en kuilen, mijn driekwart-tonner had een slechte motor, geen licht en geen remmen (zelfs geen handrem) en binnen een uur zou het donker zijn.

In het donker arriveerden wij bij het Burger ziekenhuis. De inlander leefde nog maar men wilde hem niet toelaten. We kregen het advies om hem naar het Elizabeth ziekenhuis op de Gompel te brengen, bij de nonnetjes dus. Wij weer verder de lange Bodjong af, langs de Tijgerclub de Gompel op naar het ziekenhuis. Komt U maar binnen zei het nonnetje, de dokter komt zo. En de dokter kwam ook vlug en begon onmiddellijk aan het opknappen van onze inlander. Hij lichtte hem de schedel en bleef steeds tegen hem praten. Wij stonden er omheen en keken de inlander in z'n hoofd. De dokter zei deze vent is van ook nog van adel, dat kwam ons vreemd voor.

Nadat alle kwetsuren behandeld waren zei de dokter hij kan hier niet blijven, ik zal jullie een briefje voor het Burger ziekenhuis meegeven. De inlander met een geheel in 't verband zittend hoofd, met de jongens weer achter in de laadbak naar het Burger ziekenhuis. Het briefje bleek voldoende voor opname, en na middernacht waren wij weer in Mranggen, geradbraakt, maar met een heel goed gevoel. Toen ik na een week ging informeren naar de inlander (uit nieuwsgierigheid) bleek de man reeds als genezen te zijn ontslagen.

Al snel krijgen sommigen van onze ordonnansen last van "wandelende nieren" en om van deze kwaal te genezen moest heel veel worden gedronken, zo'n 5 liter per dag, hetgeen in hoofdzaak koude thee was. Dus duizend dagen in de tropen betekent vijf duizend liter.

Inmiddels was er een cease-fire (staakt het vuren) afgekondigd en de vesting Semarang was uitgegroeid tot een behoorlijk gebied in Nederlandse handen. De wapenstilstand is nu een feit, en nu maar hopen dat het vrede blijft!

Door het 4e Bataljon Prinses Irene zijn inmiddels oa. de volgende plaatsen bezet: Mranggen, Goeboeg, Demak, Kedoengdjati, Brampeng en Plomongan. Onze mannen begonnen zich hier al aardig thuis te voelen en het was voor het gehele bataljon 'n behoorlijke tegenvaller toen het bericht de ronde deed dat wij overgeplaatst zouden worden naar het gebied Soerabaja op Oost-Java om de gelederen van de 4e Infanteriebrigade te sluiten, waar wij oorspronkelijk ook thuishoorden nadat wij de 1e politionele actie in Semarang hadden afgerond.

Opmerkingen en wensen in dichtvorm van een veteraan

Zijn voeding die vaak te wensen overlaat,
Het verlangen naar huis dat nimmer over gaat.
De kameraadschap met zijn mede lotgenoten,
De munitie die heel dikwijls wordt verschoten.
Het grote onraad dat vaak ook niet valt te bespeuren,
Mijnen en bommen die delen van de weg open scheuren.
Ter bescherming tegen malaria het gebruik van de klamboe,
En de vele zorgen die worden overgenomen door de baboe.

Onze Luitenant die waakt over het gedrag van Jan Soldaat,
Maar toch ook wel bij alle gevaren in de eerste linie staat.
De recreatie die heel veel te wensen overlaat,
Het uitkijken naar post, dat nimmer over gaat.
Tenslotte het bericht dat eens zal worden gegeven,
Dat men de thuisreis naar Holland weer mag beleven.

Naar aanleiding van dit gedicht over het uitkijken naar post schoot mij weer te binnen dat ik in dat opzicht mij echt bevoorrecht voelde. Veel jonge meisjes in Nederland wilden erg graag 'n correspondentieadres van de jongens overzee. Zo heb ik ook al deze 3 jaren gecorrespondeerd met enkele meisjes, 'n nichtje of zomaar 'n meisje die ik helemaal niet kende, maar door te corresponderen heb leren kennen. Heel interessant en leuk als tijdverdrijf. Maar de meest belangrijke post was van mijn moeder. Van haar kreeg ik meestal 2x per week 'n brief over het reilen en zeilen thuis. Dat heeft zij al de 3 jaren van mijn afwezigheid volgehouden. Alsnog 'n pluim voor moeder Mina. Al haar brieven heb ik toen zorgvuldig bewaard en meegebracht toen ik thuiskwam. Later in mijn verhaal meer hierover.

Het Bataljon wordt afgelost door 3-7 Regiment Infanterie en wij gaan naar Oost-Java.

Er ligt een K.P.M. schip op de rede van Semarang. Het is een Libertyschip met de naam m.s. van der Waals en de bedoeling is dat wij daarmee naar Soerabaja gaan. De Kapitein is echter van mening dat er voor ons geen plaats is aan boord want het schip zit vol, maar de legerleiding beslist uiteindelijk toch dat wij mee moeten en wij allemaal op het dek kunnen worden vervoerd. Er is niemand van de legerleiding die ook maar stil staat bij een evt. scheepsramp want voor dit Bataljon is geen redding materiaal aan boord. De ramp zou niet te overzien zijn indien we het schip om welke redenen hadden moeten verlaten op volle zee.

Het is op 12 September 1947 als het 4e Bataljon wordt ingescheept via lichters die van de kade naar de rede varen waar het m.s. van der Waals voor anker ligt.

Het vormt een vreemd schouwspel wat zich daar later op het dek bevindt, want velen hebben ook hun levende have meegenomen zoals kippen en geiten. Vreemd eigenlijk dat niemand daar een stokje voor heeft gestoken. Er zijn natuurlijk lang niet genoeg sanitaire voorzieningen voor ons weet ik mij te herinneren, en dat wij de nacht op dat schip hebben doorgebracht in de open lucht, op het dek onder een truck.

Ik weet mij ook nog goed te herinneren dat er maar mondjesmaat te drinken was terwijl wij de hele dag in de brandende zon moesten zitten. Enige bescherming was er niet. Het slapen op het vochtige ijzeren dek was ook geen pretje en bestonden de maaltijden uit noodrantsoenen.

Als het Bataljon een dag later aankomt bij Soerabaya is het geen gezicht hoe iedereen er uitziet. Op de kade staat een welkomst comité, waaronder de Brigade Commandant en een drumband, en wordt er een toespraak gehouden, maar als dan het 4e Bataljon Prinses Irene van boord gaat weet men niet wat ze zien.

Het stoomschip v.d. Waals bij aankomst in de haven van Soerabaja met aan boord het verfomfaaide 4e bataljon, inclusief baboes, geiten en kippen. Aan de kade het militaire welkomst Comitè en drumband.

Als het Bataljon een dag later aankomt bij Soerabaja is het geen gezicht hoe iedereen er uitziet. Op de kade staat een welkomst comité, waaronder de Brigade Commandant en een drumband, en wordt er een toespraak gehouden. Maar als dan het 4e Bataljon Prinses Irene van boord gaat weet men niet wat ze zien.
Ongewassen en baarden van drie dagen.
Er staan A.A.T. trucks die ons naar de andere Kromhout kazerne aan de andere kant van de stad brengen.
In die kazerne was er een veldslag om de eigen spullen weer terug te krijgen. Alles was door elkaar gerommeld, maar er waren ook voordelen want een van onze vrienden hoorde ik zeggen dat hij voor het eerst in Indië een goed bed kreeg.

Zelf heb ik dit niet zo goed kunnen meemaken omdat ik vanaf de boot rechtstreeks met 'n ambulance naar het hospitaal in Soerabaja ben vervoerd. Ik was erg beroerd en duizelig, zodat onze bataljonsarts mij maar per direct naar het hospitaal liet brengen. Naar zijn zeggen zou het malaria zijn. Echter in het hospitaal had ik niet de symptomen van de malariaziekte, o.a. hoge koorts, dus even afwachten?
Volgende dag volgde een nader onderzoek door 'n specialist welke meteen zei dat er geen enkele sprake was van malaria, maar hij vroeg mij of ik moe was? Ik antwoordde

toen, ja dat ben ik wel. Toen voelde ik het, ik was inderdaad moe. Ik mocht weer naar de kazerne en kreeg 'n brief mee voor mijn compagnies commandant.

In de kazerne aangekomen heb ik gevraagd naar mijn spullen, maar niemand bleek ergens af te weten? Daar was ik dan mooi klaar mee. Schoenen, kleren, ondergoed, bed, dekens, klamboe, zelfs mijn stengun bleek eerst verdwenen, maar naar wat later bleek was deze toch door iemand zorgvuldig opgeborgen.

Nadat ik mij eerst bij de compagnies commandant kapitein Kreeftenberg had gemeld terug te zijn, verzocht hij mij bij hem te komen. Ik heb hem de brief van de dokter uit het hospitaal overhandigd. Toen hij deze gelezen had vroeg hij me bij hem te komen zitten. Je hebt het de laatste tijd wat moeilijk gehad hè, was zijn vraag?

Ik zei hem het niet zo gemakkelijk te hebben gehad de laatste weken in het gebied Semarang en wat moe was van de driedaagse tocht naar Soerabaja. Hij zei voorlopig maar geen ordonnanswerk meer te moeten doen. Ik zal wat voor je gaan regelen. Daarna heb ik hem verwittigd van het verdwijnen van mijn persoonlijke spullen. Ik zei helemaal niets meer te hebben, alles is weg.

Hij vroeg mij het te redden tot morgenochtend, dan zou ik om tien uur bij hem zijn en gaan we wat regelen. En dat gebeurde perfect. Ik mocht bij de foerier alles wat ik maar miste uitzoeken, behalve mijn wapen, deze moest, kost wat het kost, terugkomen van waar het gebleven was en dat was dan ook dik in orde, zoals ik al vermelde.

Regiments Onder Officiers Vereniging

DONDERDAG 13 JAN	ROOV BORREL	(D-CIE)
DONDERDAG 24 MRT	ROOV BORREL	(A-CIE)
WOENSDAG 29 JUN	ROOV ALV	(BESTUUR)
DATUM VOLGT	ROOV DAGACTIVITEIT	(BESTUUR)
DONDERDAG 13 OKT	REG. OO-DINER	(+ PARTNER) (BESTUUR)
DONDERDAG 15 DEC	ROOV BORREL	(C-CIE)

- SAAMHORIGHEID MAAKT STERK! -

Fuseliers toen en nu…..!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVVGFPI. Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat doet hij/zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?
Dit keer is het de beurt aan: **Machella Lin**

Wie ben je?:
Ik ben Machella Lin en samenwonend met ex-militair Mattijs. We hebben een leuk huisje in het zuiden van het land en delen het met vier katten.

Momenteel ben ik Hoofd Leerlingenadministratie van het OTCSO (Opleidings- en Trainingscompagnie Speciale Operaties) in Roosendaal. Bij deze functie hoort de rang van sergeant-majoor. Bij het OTCSO komen zeer ambitieuze leerlingen binnen die commando willen worden. Gedurende de VO/ECO (vooropleiding/elementaire commando-opleiding) blijkt echter dat dit voor velen helaas niet haalbaar is.

De Leerlingenadministratie volgt deze jongens administratief vanaf de dag van opkomst tot plaatsing bij de compagnieën.

Sinds een aantal jaren ben ik gefascineerd door de oude Zijderoute. Na het lezen van veel informatie ben ik begonnen aan het in delen afleggen van deze route. Zo ben ik o.a. in Turkmenistan, Tadzjikistan, Kazachstan, Oezbekistan en Kirgizië geweest. Het zijn allemaal prachtige landen om doorheen te reizen. En met name de gastvrije bevolking maakt dat ik na iedere reis met mooie herinneringen thuis kom. Voor komend jaar staan Azerbeidzjan, Georgië en Armenië op het programma.

Verder doe ik aan openwaterzwemmen. Momenteel daalt de watertemperatuur en wordt de uitdaging steeds groter. Het geeft echt een kick om door dat koude water te zwemmen. Want ik zwem zonder beschermend neopreen pak.

Wat is je band met het Regiment?
Ik ben begonnen als Verbindelaar. Dat was een leuke tijd. Veel oefeningen. En tussen de oefeningen door het onderhoud, de tellingen, de MEO-inspecties en mijn favoriete sportmomenten.
Daarna kreeg ik een functie bij het VSCC (Vuursteun Coordinatie Centrum) . Ik kwam daar terecht in een fijn team. Hier heb ik een zeer leerzame tijd gehad waar ik met veel plezier op terug kijk.

Ik ben met het 17e op uitzending geweest naar Bosnië, SFOR-5. Later ben ik ook nog mee geweest met ISAF in 2010. Dit was in de functie van assistent Controller bij het CONTCO (Contingentscommando).

De instandhouding van de mooie tradities die het Regiment heeft, zorgt er voor dat ik hier graag mee verbonden blijf.

Wat is je leukste herinnering aan 17 Painfbat GFPI?
De oefeningen op de Oirschotse Heide. Hoe erg ik dit oefenterrein ook heb vervloekt. Vaak leek er in mijn beleving geen eind aan de dag te komen. Maar de saamhorigheid en idioterie maakte dat altijd weer goed.

Voor dag en dauw met de hele compagnie over de hei achter Fuselier Nagel aan voor ons dagelijkse portie knikken en knakken.

Ben je lid van een vereniging en zo ja van welke en waarom?
Ik ben lid van de VVVGFPI om de binding met het Regiment te blijven behouden.

De jaarlijkse reünie vind ik een mooi moment om te zien en horen hoe het met mijn oud collega's gaat. Maar ook de herdenkingen vind ik een belangrijk onderdeel. Voor velen goed dat er zoveel aandacht aan wordt besteed. Uit de grote opkomst blijkt wel dat er behoefte aan is.

Waarom ben je op vakantie gegaan naar Normandië?
Ik ben al vele malen met Defensie naar Normandië geweest. En uiteraard is dat telkens weer geweldig en leerzaam. Maar je bent dan gebonden aan een vastgesteld programma en tijdsdruk. De programma's lijken ook redelijk veel op elkaar. Dus uiteindelijk sta je voor de zoveelste keer weer naar het zelfde monument te kijken en naar de zelfde verhalen te luisteren. En er is juist daar zoveel meer. Daarom heb ik er afgelopen zomer voor gekozen om zelf tien dagen die kant op te gaan zodat ik mijn eigen programma kon bepalen. Uiteraard heb ik ook locaties bezocht waar ik eerder ben geweest. Maar nu had ik alle tijd om alles rustig te bekijken.

In Bazenville boekte ik een klein schattig huisje. Bazenville is een gehucht net iets onder Arromanches. De eigenaresse vertelde dat de straat waaraan het huisje ligt een belangrijke doorgang is geweest voor de logistieke lijnen.

Vanuit Bazenville ben ik iedere dag naar een andere omgeving gegaan ter hoogte van de invasiestranden.

Zo heb ik in het gebied van Utah Beach het Musée de la Crisbecq (de batterij die tot 12 juni stand hield) en de D-Day Experience bezocht. Ik was verbaasd over de 'Disneyficatie' die Pointe du Hoc heeft ondergaan. Een mega parkeerplaats en toeristenshop. Bij Omaha Beach nogmaals de Cimetière Américain de Normandie. Maar ook de veel minder bezochte Duitse Militaire begraafplaats La Cambe. Deze begraafplaats vind ik bijzonder indrukwekkend door zijn eenvoud.

Op diverse momenten heb ik Gold Beach bezocht om de Mulberries bij verschillende getijden te kunnen bekijken. Indrukwekkend hoe deze constructie er na zoveel jaar bij ligt. In Longues-sur-Mer heb ik nog de Duitse Batterij bezocht.

Het miniatuur flesje Calvados ter gelegenheid van het 80-jarig bestaan had ik bewaard om dit in Arromanches te kunnen nuttigen. Vooraf heb ik de foto gemaakt die aan deze pagina is toegevoegd. Een bijzonder "Op-het-Regiment"-moment.

Wat was het mooiste dat je deze vakantie gezien/ gedaan hebt?
Ik vond het Mémorial in Caen absoluut de moeite waard. De tijdslijn is goed opgebouwd. Het benadrukt heel goed de kwetsbaarheid van vrede.
En bij zonsondergang de zee in om langs de Mulberry's te zwemmen. Dat geeft toch wel een bijzonder gevoel.

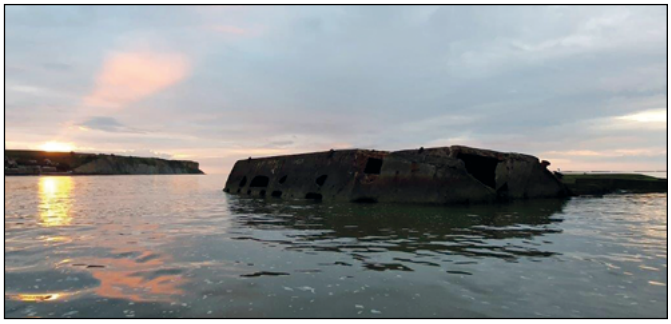

Ik zou aanraden om vooraf veel te lezen en een selectie maken van wat je wilt gaan bezoeken. En neem er vooral de tijd voor want er is zo veel te zien in dit bijzonder historisch gebied.

Mocht je nieuwsgierig geworden zijn naar wat de VVVGFPI inhoudt, voor wie dit bedoeld is en hoe je eventueel lid zou kunnen worden, kijk dan voor meer informatie op:

www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi

Genootschap Vrienden van de Fuseliers

Zorg dat je er bij komt.....

Tekst: Kol (b.d.) Jan van Lieverloo, voorzitter Genootschap Vrienden van de Fuseliers
Foto's: Rick Crauwels

Elk jaar gaat het Genootschap Vrienden van de Fuseliers op "schoolreisje". Vaak is de bestemming een militair complex om zodoende te leren van de grote diversiteit en vakmanschap van de militaire organisatie. Dit jaar vond, door tussenkomst van de Geestelijk Verzorging bij de Marine, een excursie plaats in den Helder.

Ontvangst door de Dienst Geestelijke Verzorging (DGV)

De ontvangst in het gebouw van de GV kreeg extra glans omdat men een mooie taart aanbood met een foto van de Vaandelwacht van de Fuseliers.

Fuseliersgebak bij de Marine

Oogstrelend om te zien, maar zeker ook tongstrelend te noemen. Het gebak werd in een oogwenk genuttigd.

Het hoofd van de marine GV ds. Fred Omvlee heette ons welkom. Daarna was het woord aan marine-aalmoezenier, of wel pater in marine termen, Sebastiaan Benders, die ons vertelde over zijn motivatie om als aalmoezenier bij de Marine te werken, maar tevens bevlogen sprak over de broederschap onder het marinepersoneel.

Ontvangst door Marine paters

Zr. Ms Friesland, een van de vier patrouilleschepen van de Marine

Vervolgens werd onze hele groep afgemarcheerd naar Zr Ms Friesland die in de haven voor anker lag. Daar was het de beurt aan het hoofd van de Technische dienst LTZ1 TD Boers om ons alle ins en out te vertellen over "zijn" patrouilleschip.

Trots leidde hij ons door alle vertrekken van het schip wat al meermaals voor de onderschepping van drugs in het Caribisch gebied was ingezet.

Lunch, museum en Calvados

Tijd geworden voor de lunch en onder de indruk van wat we gehoord en gezien hadden verplaatsten we ons naar de kantine waar een rijke lunch klaar stond.

Uitleg op Zr Ms Friesland

Schip behorende bij museum, hier hebben we getoast op het Regiment

Daarna werden we ontvangen in het Marine museum. Een mooie collectie werd bekeken en een onderzeeër uit de Walrusklasse werd bezocht. Vanzelfsprekend hieven we aan boord nog een glaasje Calvados om de band met het Regiment te bestendigen.

Borrel op het terras van de Marineclub

Diner in de Marineclub

Hongerig en behoeftig aan een glaasje werd de Marineclub aangedaan. Het mooiste plekje van Den Helder. Hier rekende men al op onze komst en de gedekte tafel stond klaar.

Met veel nieuwe wijsheid in de pocket ging ons gezelschap weer huiswaarts. Een mooie herinnering rijker. En uiteraard genoten van de gezelligheid, die zo'n schoolreisje met zich meebrengt.

Vrijwilliger in de schijnwerpers

Deze keer: Arjan Luijten, al geruime tijd bestuurslid van de VVVGFPI en vertegenwoordiger/redacteur Vaandeldrager voor de VOSIB. Natuurlijk bij velen ook bekend als de vorige PBC.

Stel jezelf eens kort voor

Arjan Luijten, 51 jaar, getrouwd met Sheila en vader van Margot (18 jaar) en Stan (16 jaar). We zijn woonachtig in Rijsbergen, een klein dorp tussen Breda en de Belgische grens.

Vertel eens over je activiteiten binnen het Regiment

Ik ben nu een aantal jaren bestuurslid van de VVVGFPI, waarin ik als algemeen lid samen met de rest van het bestuur al onze "jongere" veteranen een plek in het Regiment wil bieden en hun belangen wil behartigen. Dit doe ik met veel plezier omdat ik zelf tot die doelgroep behoor en omdat ik dit samen doe met een groep enthousiaste bestuursleden waar ik vaak een gezamenlijk verleden mee heb. Ook mag ik me sinds een tijdje voor de Indië-bataljons redacteur voor ons Regimentsblad de Vaandeldrager noemen.

Voor deze redactie-rol werd ik een tijdje geleden door Henri Dorelijers en Nicole Hooft benaderd. Vanuit de Indiegangers waren er door omstandigheden geen "dedicated" redacteurs meer. Om deze groep de aandacht te geven die ze verdienen heb ik deze taak op me genomen. Helaas is, ondanks herhaalde oproepen om materiaal aan te leveren aan deze Regimentsgenoten, het beschikbare materiaal tot nu toe erg summier gebleven. Verder loopt het aantal actieve Indië-veteranen, gezien hun leeftijd, erg snel achteruit. Mijn hoop is dat ondanks deze factoren de interesse in deze periode van het Regiment blijft bestaan en dat ik hier een rol in kan blijven spelen.

Om hieraan bij te dragen gebruik ik graag mijn rol als vertegenwoordiger van de VOSIB binnen het Regiment. Dit deed ik tot voor kort samen met Nicole Hooft, die dat eerder samen met de vertegenwoordigers van de respectievelijke Indië-bataljons deed. Door de stijgende leeftijd van deze vertegenwoordigers kreeg Nicole steeds meer verantwoordelijkheden. Hierbij heb ik proberen te ondersteunen. Mijn overweging om dit te gaan doen was onder meer gebaseerd op de volgende ervaring:

Tijdens mijn missie met het Bataljon in Afghanistan in 2006 was er veel interesse vanuit de Indiëgangers omdat er veel overeenkomsten waren met zaken die zij hadden meegemaakt. Een aantal van hen hebben toen ook de moeite genomen om persoonlijke brieven en kaarten te sturen naar het missiegebied. Hieruit blijkt weer dat de onderlinge verbondenheid binnen het Regiment niet alleen horizon-

taal (binnen dezelfde missie) maar ook verticaal (allen als Fuselier) bestaat. Reden voor mij om deze categorie Regimentsgenoten te ondersteunen.

Helaas heeft Nicole aangegeven te stoppen met haar functie. Dat zal een gemis zijn omdat zij al een lange tijd een bekend gezicht is binnen de VOSIB en al ruime ervaring heeft. Zij wordt opgevolgd door Benjamin Hoeberichts. Gelukkig een bekend gezicht binnen het Regiment en een goede bekende van mij. Ik kijk uit naar de samenwerking en heb er het volste vertrouwen in dat we met elkaar de VOSIB weer uitstekend kunnen vertegenwoordigen.

Wil je wat vertellen over je (militaire) loopbaan.
Ik ben in 1996 begonnen binnen Defensie. In dat jaar studeerde ik nog Archeologie in Leiden en was van plan om na mijn afstuderen naar de KMA te gaan. Omdat er in die periode nog geen tempobeurs en verplichte studiepunten waren was ik al hard op weg om de eeuwige student te blijven en kreeg ik tijdens een toevallig bezoek aan de Banenwinkel in Den Haag te horen dat ik binnen enkele maanden moest solliciteren, omdat ik anders te oud zou zijn. Helaas waren er binnen dat tijdsbestek geen plekken op de KMA, maar ik kon binnen 1 maand wel terecht op de KMS. Volgens de man van de Banenwinkel zou dit met een rekest meteen opgelost worden en zou ik op de KMA terecht komen.

Een maand later stond ik als een student van 100 kg schoon aan de haak op de appelplaats in Weert om als aspirant commandant Keukengroep te beginnen aan mijn opleiding (de functie was volgens de man van de Banenwinkel de enige die nog open stond voor die periode……). Uiteindelijk werd ik na mijn opleiding, waarbij ik buiten het KMS gedeelte ook nog opleidingen als chefkok, horeca leermeester en slager kreeg, afgeleverd op mijn startplek, nl. de Keukengroep van het Bevo-peloton SSVOST Cie 17 Painfbat GFPI.

Ondanks alle rekesten moest ik toch echt hier beginnen als C-Keukengroep. Vreemd feit was dan ook nog eens dat er nog een C-Keukengroep zat die nog niet aan het einde van zijn functie zat. Daarom werd ik ingezet als algemeen kaderlid bij het Bevo-peloton. Ik heb daar veel te danken gehad aan mijn toenmalig direct leidinggevenden, de Aooi Erik Aarts en de 2nd van de SSVOST Cie, de Kap Peer Smagge. Mooi detail is ook dat enkele personen met wie ik nu nog veel zaken doe, zoals Melanie Giesen-Schuurmans en Chris van Os, toen samen met mij bij dezelfde compagnie zaten.

Intussen bleef ik de organisatie maar bestoken met rekesten, want dit was niet datgene waarvoor ik de dienst was ingegaan. Deze werden allemaal negatief beantwoord en uiteindelijk heb ik een toen een persoonlijk gesprek met de monitor Infanterie aangevraagd. Toen ik hem wees op het feit dat er zo veel tekorten bij de Infanterie waren en ik graag wilde switchen was het met één pennenstreek geregeld...

Na de omscholing bij de Infanterieschool zou ik geplaatst worden als groepscommandant bij de Ccie 17 Painfbat GFPI. Dat geluk was echter van korte duur, want na mijn plaatsing werd deze compagnie omgevormd tot Bcie 44 Painfbat JWF in Havelte. Daar heb ik uiteindelijk een mooie tijd gehad met een vreemde mix van ex-Fuseliers en met een andere compagnie die bestond uit ex-Limburgse Jagers. Intussen bleef het wel aan me vreten dat ik met een VWO-diploma en een bijna afgemaakte universitaire studie nog niet naar de KMA kon. Dit lukt uiteindelijk na mijn uitzending in Bosnië.

Na mijn periode als doorstromer op de KMA (samen met de huidige PBC, Kenneth Spiertz) werd ik geplaatst als pelotonscommandant bij de Bcie 17 Painfbat. Daar heb ik als startend officier veel geleerd van mijn toenmalig CC, de maj. Henk de Boer. Door hem en zijn 2nd, Kap Marcel Latour, werden wij veel getraind in tactiek en zij besteedden de nodige tijd aan vorming. Ik heb verlengd op deze functie omdat het Bataljon naar Afghanistan ging. Na die uitzending met TFU-2 ben ik doorgestroomd als 2nd bij diezelfde BCie en ben ik weer mee geweest naar TFU-10.

Na terugkomst werd het tijd voor iets meer stabiels en ben ik PC op de KMA geworden bij het peloton van doorstromers en specialisten. In deze periode heb ik mezelf tevens opgeworpen als adviseur bij de Cadetten Wapenvereniging "de Infanterist". Dit deed ik op een gegeven moment samen met een andere bekende van ons Regiment, Andy van Dijk. Door zijn kennis en enthousiasme hebben we met de toenmalig Cadetten (waarvan sommigen nu CC bij het Bataljon zijn) een mooi programma kunnen maken.

Na deze "rustige" periode kreeg ik de eer om het commando van de A-"Tijger"-Cie van de kap Niels Verhoef over te nemen. Het Bataljon, onder leiding van Lkol Henk de Boer zat toen in een dynamische periode door de wisseling van de YPR voor de CV-90, de vele missies die gingen spelen zoals Mali en het opstarten van het functie-opleiden binnen de eigen eenheid. Gelukkig kreeg ik met de Acie een duidelijke focus en dat werd "de compagnie in de West", inzet op Curaçao.

Hierna ben ik OTE-er (observer, trainer, evaluator) geworden bij de Instructiegroep Gemechaniseerd Optreden bij het Land Training Center en daarna PBC bij ons mooie Bataljon. Highlights daarin waren zeker ook de Regimentsaangelegenheden zoals de 75-jarige herdenking van D-Day

in Normandië en het toekennen van het invasiekoord aan o.a. alle Indië-veteranen van ons Regiment. Recentelijk ben ik teruggekomen uit Litouwen van de missie eFP met onze BCie en leden van de Batstaf en nu sinds kort geplaats als Regionaal Militair Adviseur bij de Veiligheidsregio Zuid-Holland Zuid. Een functie met veel zelfstandigheid en woonplaats als standplaats. Een leuke functie waarin ik hoop meer tijd te kunnen besteden aan het thuisfront.

Je hebt veel uitzendingen en missies gedraaid. Wat is je vooral bijgebleven?
Buiten de uitzending in Bosnië om waren alle missies die ik heb gedaan onder de vlag van het Regiment of daaraan gekoppeld.

Voor TFU-2 werd mijn peloton omgeschoold om als Licht Infanteriepeloton te worden ingezet. Dat betekende dan ook dat we het optreden met de YPR moesten inwisselen tegen optreden met wielvoertuigen. Ook werden we nog geschoold in heli-optreden.

Met TFU-10 hadden we o.l.v. de Lkol Joost Doense een wonderlijke mix van eenheden. Niet alleen kreeg het Bataljon (als Battle Group) een Marinierscompagnie onder bevel, maar ook binnen de Batstaf kregen we Mariniers toegevoegd. Het was een mooie ervaring om met deze mensen samen te werken. In mijn periode in de West ben ik nog regelmatig Mariniers die dezelfde missie hadden gedraaid tegen gekomen.

In mijn recente missie in Litouwen heb ik weer mogen ervaren hoe krachtig het Regimentsgevoel is. Tijdens onze quarantaine periode, voorafgaand aan de inzet, hebben we op gepaste wijze de Regimentsjaardag gevierd en alle Fuseliers ondanks het alcoholverbod nog wat Calvados kunnen laten drinken.

Kun je jouw binding met het Regiment omschrijven?
Dat kan ik het beste doen met een quote van onze oud-RA, de Aooi Corné Brands: "Typerend voor ons Regiment vind ik dat mensen niet voor elkaar móeten werken, maar voor elkaar wíllen werken". Juist die onderlinge verbondenheid en werkethos is iets wat mij na al die jaren nog het meeste aanspreekt. Het Regiment is daar een mooi smeermiddel voor. Door de jaren heen heb ik hier veel mensen leren kennen die mij allemaal dierbaar zijn geworden. Dit waren niet alleen actief dienende collega's, maar zeker ook onze Veteranen. Ik weet zeker dat veel mensen leuke herinneringen koesteren aan de aanwezigheid van boegbeelden uit Brigade-periode of Indië-periode. Ik koester nog steeds mooie herinneringen aan de speeches van Harry Vleeming en zijn kwajongensachtige glimlach tijdens onze ontmoetingen.

Wat zijn je toekomstplannen?
Uiteindelijk zou ik graag nog functies willen vervullen in een internationale context. Liefst ergens in het buitenland. Mijn kinderen zijn op een leeftijd waarop ze hun eigen plan gaan trekken, dus e.e.a. wordt dan allemaal wat makkelijker. Mijn streven is wel om me actief voor het Regiment te blijven inzetten. Dat kan voor allerlei zaken zijn. Uiteindelijk is het voortbestaan van het Regiment afhankelijk van vrijwilligers!

Bataljonsnieuws

Bataljonsstaf

Viering 80 Jaar Regiment

Tekst: Janieke Mussche

Op 11 januari 1941 werd de Koninklijke Nederlandse Brigade opgericht. Zeven maanden later ontving de brigade het vaandel van koningin Wilhelmina. Op dit vaandel staat de naam van haar kleindochter Prinses Irene. De Koninklijke Nederlandse Brigade heet vanaf dat moment de Prinses Irene Brigade.

80 jaar later op de exacte datum van het uitreiken van het vaandel herdachten we in besloten kring onze gevallenen. Op deze bijzondere dag was er een afvaardiging van het Regiment aanwezig, bestaande uit onze oud-strijders Max Wolff, Frans van der Meeren en Karel Zwart, een vertegenwoordiging van de verenigingen en een vertegenwoordiging van het bataljon.

We herdachten allen die ons ontvallen zijn in die 80 jaar. De Regimentscommandant benoemde in zijn speech specifiek wachtmeester Piet Lammers, het eerste slachtoffer van ons Regiment. Helaas was wachtmeester Lammers niet het laatste slachtoffer, in de jaren die volgden zijn tijdens inzet tientallen Regimentsgenoten omgekomen. Die vrijdag legden we voor hen een krans.

De volgende dag, zaterdag 28 augustus vierden we ons 80-jarig bestaan. We hebben deze heugelijke dag digitaal gevierd. De livestream sloeg een brug tussen heden en verleden, verhalen uit Hedel, Nederlands-Indië en Afghanistan ontroerden. Ondanks de afstand voelden we ons allen verbonden!

Voorbereidingen lifestream van 28 augustus

Voorbereidingen lifestream van 28 augustus

Herdenking in besloten kring: het vaandel treed aan

Gedenktafel voor omgekomen regimentsgenoten

Herdenking in besloten kring: oud-strijders Irenebrigade

Livestream terugkijken?
Scan de onderstaande QR code of voer deze link in uw browser: https://bit.ly/3orwWTa

Als Fuselier drink en schenk je Fuselier!

Dé Methode Calvados
speciaal voor stoere bikkels1

Verkrijgbaar bij:

Slijterij Gérard
Kon. Julianaweg 29 A in Best

Wijngoed Raar Saint Remi
Raar 49 B in Meerssen

Mwórveld Distillery
Schonen Steynweg 4 A in Moorveld

Actie hulphond voor Michael

Tekst: Janieke Mussche

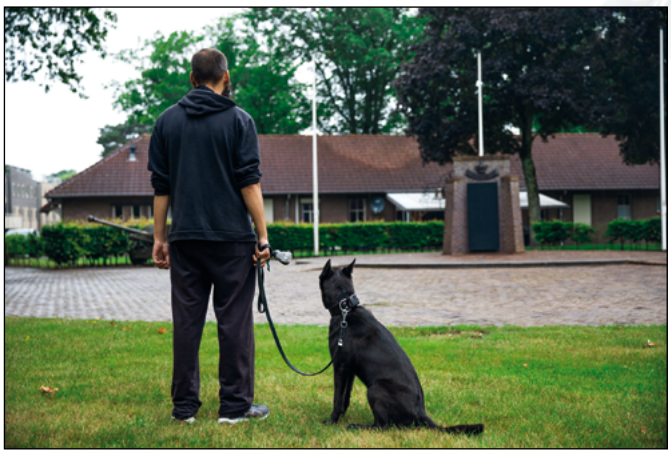

6 april 2021, met enige spanning zetten we de video met het verhaal van Michael online. Zou het gaan lukken? De reacties zijn overweldigend. In een dag is de video al meer dan honderd keer gedeeld en zitten we op de helft van het streefbedrag. Mede dankzij de gulle gift van Stichting Steunfonds Prinses Irene en Generaal Noothoven van Goor fonds. Behalve donaties, stromen de steunbetuigingen en reacties van (h)erkenning ook binnen, iets wat ons allemaal goed heeft gedaan.

Twee weken later is het bedrag binnen en het eerste contact voor een hond gelegd. Oud-Fuselier Wilmer Sarria is actief in de hondenbranche en weet binnen afzienbare tijd een Mechelse herder voor Michael te vinden. Een paar weken later ontmoet Michael Luna, een prachtige herder van 1,5 jaar oud. Michael en Luna zijn vanaf dat moment onafscheidelijk. Binnenkort start het teamcoachingstraject bij Bultersmekke Assistancedogs, dit programma van twee jaar leidt Luna op tot assistentiehond en zorgt ervoor dat Michael en Luna een nog beter team worden.

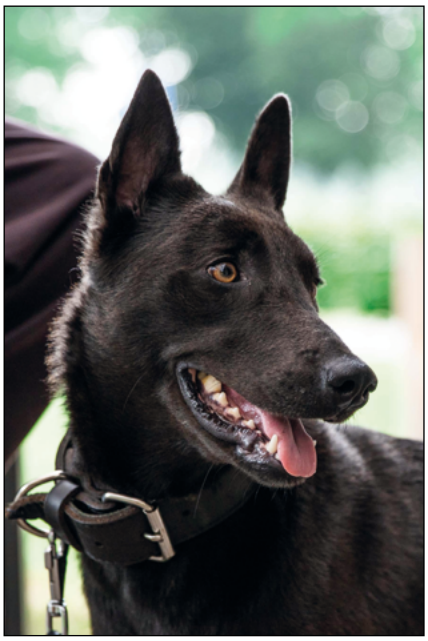

We zijn als Regiment overweldigd door de steun en saamhorigheid die deze actie opleverde. Niet alleen Fuseliers maar veteranen van de gehele krijgsmacht hebben de inzamelingsactie gesteund. Michael en Luna zijn een mooi voorbeeld van hoe onze Regimentsgenoten voor elkaar zorgen. We willen jullie via deze weg nogmaals hartelijk danken!

A “Tijger” Compagnie

Tekst :Wachtmeester der Eerste Klasse-1 Ramon

In september 2021 zijn verschillende FST’s (Fire Support Teams) uit Nederland richting Italië gereisd om daar te trainen. Een FST bestaat uit een FO (Forward Observer) groep en een TACP (Tactical Air Control Party). De FO-groep is verantwoordelijk voor de inzet van grondgebonden vuursteun en de TACP is verantwoordelijk voor de inzet van luchtsteun. Bij deze oefening stond de inzet van luchtsteun centraal. Dit gebeurde met de collega’s van 301 Squadron. De training vond plaats in bergachtig gebied. Dit levert uitdagingen die in Nederland niet getraind kunnen worden vanwege het ontbreken van gebergte. Mijn functie in de TACP is laser operator. Dat betekent dat ik de JTAC (Joint Terminal Attack Controller) ondersteun bij het aanvragen van luchtsteun.

Vanaf onze uitvalbasis, een Amerikaanse base, reden wij dagelijks naar de omgeving van het oord Aviano. Aviano ligt een uur rijden ten noorden van Venetië. Op de Amerikaanse base werd ons verteld dat we ook gingen trainen met F-16’s. Een aangename verrassing, want zo konden we onszelf op meerdere gebieden trainen. Na elke training met Apache of F-16 werd geëvalueerd met de vlieger waarmee ook was samengewerkt. Dit zorgde voor maximale leerwinst voor het personeel op de grond en de vlieger in de

lucht. Feedback van beide kanten kon zo worden meegenomen in de rest van de trainingen. Het werken in een TACP vergt veel afstemming met onze collega's in de lucht. Door veel met elkaar te oefenen en te evalueren kunnen we ons werk beter op elkaar afstemmen.

Het programma in Italië duurde in totaal acht dagen. In het weekend was er ook tijd om dit stukje Italië verder te verkennen. Er werd een 'hike' gelopen door de bergen, waarbij we konden genieten van de mooie uitzichten die deze omgeving te bieden heeft. Gelukkig kwamen we ook wat bergmeertjes tegen die, met een buitentemperatuur van rond de dertig graden, voor afkoeling konden zorgen.

Na het weekend werd er weer hard getraind. Lange dagen op de OP's, waar de integratie tussen grond en lucht weer centraal stond. Al met al een uitdagende, leerzame en ook zeker leuke oefening in het mooie Italië.

C "Beren" Compagnie

Defending Bear

Tekst : Tweede Luitenant Bavo, pelotonscommandant eenheid 5, Charlie 'Beren' compagnie

In week 40 heeft de CHARLIE-compagnie van het 17e in het kader van het OGF-traject (Operationele Gereedstelling Filosofie) tijdens de oefening te velde MOT-6 de oefening DEFENDING BEAR uitgevoerd. Een van de onderdelen van het Basis-X-jaar is namelijk het trainen van het verdedigend gevecht.

De doelstellingen van deze oefening waren het trainen van het verdedigend gevecht met een offensieve mindset. Dit zowel overdag als bij duisternis. Hierbij werd de diepgang gezocht door te trainen in een 'niveau IV'-setting. Op deze manier werd er een duidelijk en helder beeld gecreëerd, over wat we kunnen verwachten van het verdedigend optreden binnen een MOT-eenheid. Daarnaast was er tijdens het OATDOEM-proces en gedurende de oefening aandacht voor de integratie van VUST middels ondersteuning van het FST. De taken die hierbij getraind moesten worden, waren:

- TAA (Tactical Assembly Area)
- Opstelling
- Tactisch verplaatsen: Te voet en bereden
- Afbreken van het gevecht

(red. OATDOEM: oriëntatie, analyse, terrein, dreiging, overige factoren, eigen middelen, mogelijke wijzen van optreden: een "nieuwe OTVEM")

Het doel van de oefening was om te trainen in de beschreven taken waarbij het van belang was een juist beeld te vormen van de voortgang. Dit om de leerbehoeften vast te

stellen voor de komende periode. Dit werd gedaan door in de juiste context te trainen middels een 'niveau IV'-scenario. Tijd- en ruimtefactoren, communicatie en coördinatie speelden hierbij een essentiële rol. Deze worden namelijk gezien als de belangrijkste aspecten om succes te behalen in het defensieve optreden. De oefening zou geslaagd zijn wanneer er een duidelijk beeld was van de voortgang van de CHARLIE-compagnie in het Basis-X-jaar en wij beter waren geworden in onze taken.

In de week voorafgaand aan de oefening, waren er enkele POD-dagen (praktijk oefendagen) waarin de pelotons zelfstandig konden trainen met de taken van de oefening. Daarnaast werd ook de commandovoering opgestart en konden de pelotonsbevelen uitgegeven worden. De eerste twee dagen van de oefening bestonden uit het inrichten van de verdediging. Hierbij kwam duidelijk het belang van parallel werken naar voren. De OPC'n waren verantwoordelijk voor de concrete uitvoering van de voorbereidingen in het veld, terwijl de CC met de PC'n en het FST middels verschillende verkenningen en huddle's het plan in het veld vervolmaakten. De ondercommandanten werden zich hierdoor bewust van het belang van de tijd- en ruimtefactoren die ze tijdens hun commandovoering hadden geanalyseerd.

Zaken die uit de evaluatie van de huddle's naar voren kwamen, waren o.a. de relevantie van de verschillende besproken onderwerpen en waar de prioriteit moest komen te liggen. Ook werd geëvalueerd hoe de beveiliging van deze huddle's weggezet moest worden wanneer er al vijandelijke verkenners in het operatiegebied aanwezig zouden zijn. Verder maakte de aanwezigheid van het FST de plannen een stuk concreter, aangezien er duidelijk werd wat de (on)mogelijkheden waren van de wensen van de ondercommandanten. Dit was tevens een goede opstap voor de eerstvolgende schietweek in SOB in week 46 en 47. Gedurende deze twee weken zal de CHARLIE-compagnie namelijk tijdens de niveau-3 LFX geïntegreerd gaan optreden met vuursteun.

Daarnaast moesten er tijdens de oefening bij duisternis tegenverkenningsmaatregelen uitgevoerd worden. Dit bleek nog een pittige opgave voor de ondercommandanten om hier hun draai in te vinden. Welke tegenverkenningsmaatregelen zijn geschikt voor de specifieke situatie, hoe borg je de sustainment van je personeel en wat wil je eigenlijk bereiken met de maatregelen? Allemaal vragen die stof tot nadenken gaven.
Tijdens de uitvoering van de verdediging bleek de doelstellingcommunicatie tussen niveau III en IV een essentieel aspect. Het belang van volledige en juiste meldingen en adviezen om vanaf de enkele vent tot en met de CC voldoende SA (situational awareness) en SU (situational understanding) op te bouwen, kwam hier duidelijk bij naar voren.

Na de verdediging te hebben uitgevoerd, is middels opleiden en trainen de diepgang gezocht in een alternatieve manier van het uitvoeren van deze opdracht door een BOXER-peloton. In plaats van gebruik te maken van verschillende groepsopstellingen in een hinderlaagsector, is geoefend met het gebruik van 'hit-and-run'-acties door buddy-paren. Dit om zo bewegelijk en ongrijpbaar mogelijk te blijven tijdens het gevecht. Ook het contact houden met de vijand kwam hierin naar voren. Dit vergt veel coördinatie maar geeft daarentegen ook veel vrijheid aan de groepscommandanten. Alhoewel dit voor het eerst door ons is toegepast en er nog veel ruimte voor verbetering was, waren de ondercommandanten en het overig personeel zeer enthousiast over de mogelijkheden van dit optreden.

Al met al kan dus gesteld worden dat de trainingsdoeleinden ruimschoots gehaald zijn en dat er een duidelijk beeld is over waar de compagnie staat in zijn voortgang voor wat betreft het defensieve gevecht. Er is nog veel leerwinst te behalen in komende oefeningen, maar met de informatie die wij deze oefening hebben weten te vergaren, hebben wij een duidelijk startpunt om de ontwikkellijn in door te zetten.

D “Springbok” Compagnie

Marnewaard oefening Module C

Tekst : Sergeant-1 Mathijs, opvolgend pelotonscommandant Antitank peloton, Delta ‘Springbokken’ Compagnie

De eerste dagen van de oefening stonden in het teken van “in theater training”. Oftewel werken aan niveau 1, 2 en 3 voor het peloton in het veld. Die dagen zijn we bezig geweest met crosstraining CLU/SPIKE (geleide antitankraket spike met command & launcher unit), verplaatsen met de Fennek, contactdrills en betrekken van opstellingen. Mede dankzij het FST (Fire Support Team) hebben we op de kazerne in Havelte gebruik kunnen maken van de indoortrainer om zo iedereen binnen het peloton weer op niveau te krijgen als gelegenheidswaarnemer.Vuursteun bleek voor deze oefening regelmatig terug te komen tijdens het gevecht.

In de loop van de eerste dagen begonnen we met de commandovoering. De taak van de compagnie was om zoveel mogelijk inlichtingen te krijgen over locaties en sterkte van de vijand in het terrein. En wanneer de hoofdmacht (44 Painfbat) zou doorschrijden, vanuit de flank de vijand te bestrijden met onze AT (antitank) middelen. Het liefst zonder zelf gezien te worden om geen contact te krijgen met de vijand en zo voor uur-U al onderkend te zijn.

Ook het AT-pel kreeg de opdracht om in de eerste fase van de oefening een gebied te verkennen. Door vanuit noordoost een ingang te verkrijgen achter de dijk konden we makkelijk zonder gezien te worden tot dicht bij ons te verkennen gebied naderen. Iedereen met uitzondering van de chauffeurs en OPC had een taak in de uitgestegen actie.

Snel was er zichtcontact met de vijand en konden we belangrijke inlichtingen doorzenden. Doordat de vijand beschikking had over UAV`s (unmanned aerial vehicle) en deze die eerste nacht al inzette, lieten we de voertuigen al snel verplaatsen richting het alternatieve rendez-vous. Daar waren we minder snel te ontdekken voor de UAV`s. De rest van de oefening hielden we hier dan ook rekening mee door locaties te kiezen met goede bovendekking.

Doordat er meer vijand in ons gebied bleek te zitten konden we de hoofdmacht in eerste instantie moeilijk steunen. We waren druk bezig het gebied te zuiveren van vijandelijke eenheden die prikacties op ons bleven uitoefenen. Met het maken van een krijgsgevangene verkregen we extra inlichtingen over de aanwezige vijand in ons gebied. Uiteindelijk, na het uitvoeren van onze opdracht en het doorschrijden van de hoofdmacht, konden we ons opmaken voor de volgende fase in het gevecht.

De strook in!

In het grote plaatje zou de vijandelijk eenheid die aanwezig was in Marnewaard steun krijgen vanuit het Oosten. Dit betekende voor de Dcie dat we deze in de strook op zouden moeten vangen en deze zoveel als mogelijk te slijten voor de hoofdmacht.

Oefenstrook buiten en oost van het oefenterrein.

Tijdens de verkenning kregen we een duidelijk beeld van waar we met ons peloton de vijand het beste konden opvangen en uitschakelen. Vaste opstellingen werden voorbereid en in ons pelotonsvak zetten we een soort hinderlaagsector weg. Dit betekend dat we de vijand aangrijpen met AT-middelen en vuursteun en direct afbreken naar het volgende punt om dit te herhalen.

Nadat alle voorbereidingen en het oefenen gereed was probeerden we nog zoveel als mogelijk rust te pakken. Doordat er UAV`s en vijandelijke verkenners aanwezig konden zijn, deden we dit in stallen waar alles uit het zicht was.

Het gevecht!

De volgende ochtend kreeg de R-sectie al snel zicht- en vuurcontact en werden de eerste vijandelijke eenheden uitgeschakeld. De E-sectie zat verder in het gebied om de volgende slag toe te dienen. Helaas kwam er al snel het bericht dat ook bij ons peloton, voertuigen niet meer inzetbaar waren. Dit betekende dat we alleen de E-sectie nog tot onze beschikking hadden om het gevecht aan te gaan.

De kracht van ons leger zit hem er in dat, ook al zijn er belangrijke spelers uitgeschakeld, er met het resterende gedeelte nog steeds in het oogmerk van de commandant opgetreden kan worden. Dit bleek ook bij ons het geval.

Niet uitgeschakelde chauffeurs en boordschutters gaven met gevaar voor eigen leven de laatste intelligence over

locaties van vijand door over de verbindingen. Een groepscommandant liet zijn uitgeschakelde voertuig achter, verplaatste naar het R-voertuig, wat met uitzondering van de bemanning nog inzetbaar was, en meldde zich weer 100% inzetbaar bij E.

Mooi om te zien dat een peloton waar je als OPC net binnenkomt, er alles aan doet om mee te kunnen blijven doen in het gevecht! Met enige snelle aanpassingen in opstellingen en voertuigen lukte het nog aardig om de vijand te slijten!

Militairen & Muziek: twee-eenheid

Een onverwacht vervolg. Herinneringen van Hans Hartsuiker, ex-dienstplichtig Fuselier en trompettist van GRFPI

Tekst Jan van Eck

De serie "Militairen en Muziek: twee-eenheid" kreeg, na het slot in Vaandeldrager 137, toch nog een onverwacht vervolg.

Voordat we echter naar de herinneringen van trompettist Hans Hartsuiker (1942) overgaan, richten we eerst even het vizier op Adriaan van Stolk (1932), de aangever van de ´herinneringen van Hans´. Adriaan is lid van het Genootschap Vrienden van de Fuseliers en leest met meer dan ´gewone´ belangstelling trouw het Regimentsblad de Vaandeldrager. Zijn vader heeft namelijk gediend bij de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene vanaf de oprichting in januari 1941 te Congleton (Eng.) tot de bevrijding in mei 1945.

In oktober 1951 wordt Adriaan opgeroepen voor zijn militaire dienstplicht. Hij wordt ingedeeld bij het Regiment 'De Betuwe' van de Lichte Luchtdoelartillerie, een onderdeel van de Landmacht. In maart 1953 zwaait hij af in de rang van soldaat 1ste klas. Na tweemaal op herhaling te zijn geweest wordt hij ingedeeld bij de destijds actief opererende Bescherming Bevolking (BB). Deze organisatie - opgericht in 1951 - had als taak in oorlogstijd of bij andere rampen de bevolking te helpen. De staf was in dienst bij Defensie, het

overige personeel bestond uit ± 150.000 vrijwilligers. Tot zijn 43ste jaar volgt Adriaan enkele malen per jaar de oproep voor het houden van oefeningen. "De naam van mijn rang bij de BB weet ik niet meer", zegt Adriaan met een lach, "maar ik had er 4 strepen op de mouw in plaats van 1 bij de Luchtdoelartillerie". Beide genoemde onderdelen: de Lichte Luchtdoelartillerie zowel als de BB zijn alweer jaren geleden opgeheven.

Adriaan van Stolk in 1952 als dienstplichtig militair bij de Lichte Luchtdoelartillerie (Coll. Adriaan van Stolk)

Na zijn militaire diensttijd is Adriaan tientallen jaren een verwoed en vanwege de vele races die hij won, ook een bekend zeezeiler. In 1977 leert hij Hans Hartsuiker kennen - oud dienstplichtig Fuselier - aan boord van één van zijn Charter Zeilschepen. Daar ontstaat niet alleen vriendschap tussen de twee, doch Hans wordt nadien ook zijn co-schipper. Zoals in 1979 op de Parmelia Race: Plymouth-Kaapstad-Perth om vervolgens door te zeilen naar Singapore. Nadien zouden er nog vele zeiltochten volgen over diverse wereldzeeën, en naar evenzovele havens. Zijn laatste lange afstand was in 1991, van Rotterdam via de Shetland Eilanden naar Oslo. Naar aanleiding van de artikelenreeks "Militairen en Muziek" in de Vaandeldrager die Adriaan ter lezing aan Hans Hartsuiker gaf, kwamen ook de herinneringen bij Hans als trompettist bij het Muziekkorps van GRFPI weer boven. En zo tekende schipper Adriaan tijdens één van de vele zeiltochten het volgende interview met Hans op.

De "Spirit of Ramfish", het zeilschip waarmee Adriaan en Hans over de wereldzeeën zeilden (Coll. Adriaan van Stolk)

Hans Hartsuiker is in augustus 1962 als dienstplichtige opgekomen in Vugt voor zijn primaire infanterie opleiding. Na twee maanden volgt overplaatsing naar de Westenberg Kazerne in Schalkhaar. Hij wordt daar als ordonnans ingedeeld bij de C-Cie. van het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene (GRFPI). Sergeant 1 Van Wakeren, de Tambour-maître van het Muziekkorps, hoorde dat Hans trompet kon spelen en zo wordt hij hoornblazer en ingedeeld bij het Tamboerkorps. In de ochtend reveille blazen, 's avonds einde dienst en om 21.00 uur signaal Taptoe. Geoefend werd er in de houten barakken, die indertijd werden gebouwd door de Duitsers, om niet voor overlast te zorgen bij de overige militairen in de kazerne.

In 1963 werd het Tamboerkorps tijdelijk overgeplaatst naar Schaarsbergen om te oefenen voor de Taptoe Delft. Bij aankomst in Schaarsbergen wordt verbaasd gevraagd "Wat komen jullie hier doen"? Kort daarna volgt verplaatsing naar La Courtine (Fr.). Camp La Courtine was een oude kazerne van het Vreemdelingenlegioen en stamde uit 1902. Onderweg werd tweemaal overnacht: in Bergues en in Mourmelon-Le-Grand. "Tijdens het verplaatsen kreeg ik onderweg de opdracht om het signaal gasalarm te blazen. Iedereen het gasmasker op behalve de hoornblazer"!!, zo vertelt Hans.

Trompettist Hans Hartsuiker in het Ceremonieel Tenue van GRFPI (Coll. Hans Hartsuiker)

Op de heide van Mourmelon-Le-Grand werd door trompetters van verschillende regimenten in competitie de Taptoe geblazen. Bij terugkeer van de troepen van het oefenterrein naar de kazerne stond het Tamboerkorps bij de gemeentegrens van La Courtine opgesteld. Het speelde marsmuziek en probeerde op die manier op de inwoners een goede indruk te maken. "Na een kort verblijf gingen wij terug naar Nederland om te oefenen voor de Taptoe Delft in augustus 1963. Ook hadden wij dat jaar al deelgenomen aan de NATO Taptoe in Arnhem en Amsterdam en een reis naar Hamburg gemaakt om een Nederlandse tentoonstelling op te luisteren", zo weet Hans zich nog goed te herinneren. "In april 1964 zat mijn diensttijd erop. Ik ben daarna nog tweemaal op herhaling geweest. Niet meer als trompetter maar als sluipschutter op de Harskamp, echter zonder kijker op mijn geweer. Die kijker ter waarde van fl.300,- was toen te duur"!

Tentenkamp tijdens de overnachting in Mourmelon op weg naar La Courtine. De tentjes op de achtergrond zijn zogeheten 'shelter halves'. Iedere soldaat kreeg een halve tent die aan de andere helft kon worden geknoopt, waarmee slaapplaats voor 2 manschappen werd gecreëerd (Coll. NIMH)

Tot zover de herinneringen van Hans Hartsuiker.

La Courtine

Het in zijn herinneringen aangehaalde La Courtine is een plaatsje in het Franse Departement Creuse. In de jaren 1959-1964 is het daar gelegen militaire oefenterrein in gebruik bij de Koninklijke Landmacht. Tienduizenden (dienstplichtige) militairen trekken in die jaren over de Route Nationaal naar het oefenterrein. Na decennia van afwezigheid zijn de Nederlandse militairen in 2015 weer terug in La Courtine. Het 17 Pantserinfanteriebataljon komt op het Franse oefenterrein de Boxer testen.

Vervolgens neem ik contact op met Joop van Wakeren - zie Vaandeldrager nr. 136 - met de vraag wat hij zich nog kan herinneren van La Courtine. Joop vertelt: "Ons muziekkorps van GRFPI moest mee op oefening met de parate troepen naar La Courtine. Maar de muzikanten kregen dan meestal een bijbaantje, zoals munitiedrager. Zij waren immers minder getraind dan de parate troepen, ofschoon ze daar wel deel van uitmaakten. We hebben daar meerdere keren opgetreden met het korps. Vaak ook in kleine plaatsjes in de omgeving van La Courtine. Als tegenprestatie werden we dan soms uitgenodigd om een hapje te eten uit de Franse keuken! Als de troepen langer in La Courtine bleven, mochten de vrouwen van de militairen overkomen. Deze werden dan ondergebracht in een afzonderlijk tentenkamp. Daar hebben we ook meerdere malen optredens voor de dames verzorgd. Het was een bijzondere tijd", zo besluit Joop zijn herinneringen.

Fuseliers in het nieuws

Regelmatig is er in open bronnen een verhaal te lezen over Fuseliers die een bijzondere prestatie leveren. In deze rubriek willen wij aan deze Regimentsgenoten aandacht geven.

Lkol der Fuseliers Jos Geelen

Commandant Landstrijdkrachten heeft op dinsdag 18 oktober luitenant-kolonel Jos Geelen als plaatsvervangend projectleider van Soldier Transformation On Going (STRONG) beloond met een authentieke stormdolk. Luitenant-generaal Wijnen roemde Jos Geelen om zijn inzet voor het project STRONG en om zijn gave om militaire collega's bij de eenheden op te zoeken en te betrekken bij de behoeftestellingen en in het verfijningsproces. Hij ging zelf regelmatig naar operationele eenheden om uitleg te geven over de nieuwe gevechtsuitrusting en om de reacties van individuele collega's te vernemen. Ook publiceerde hij veelvuldig in militaire vakbladen over de voortgang van het project en de redenen waarom er vertragingen waren.
Voor ons, zijn Regimentsgenoten, een zeer herkenbare Jos Geelen. Jos Geelen is per 1 november 2021 met Functioneel leeftijdsontslag (FLO) gegaan.
(Bron: de Landmacht)

Adjudant onderofficier instructeur der Fuseliers Corné Brands

Fuselier Larry (30) wordt afgelopen zomer, tijdens zijn uitzending naar Irak, uitgeroepen tot "Eagle-of-the-month". Ogenschijnlijk een normale gang van zaken bij de Bcie van ons bataljon. Voor oud bataljons- en Regimentsadjudant Corné Brands is het een bijzondere gebeurtenis en een bevestiging dat het project, waar hij zich dagelijks voor inzet, werkt. Voor jongeren met "een rafelrandje" (zoals hij dat noemt) is het doorgaans moeilijk om een aanstelling bij Defensie of een positie op de arbeidsmarkt te krijgen. Het Bijzonder Begeleidingstraject Jongeren Koninklijke Landmacht (BBJ-KL) richt zich op deze jongeren. Door hun moeilijker verleden dreigen deze jongeren al voor-/vroegtijdig buiten de boot te vallen; een verspilling van talent. Het BBJ-KL biedt probleemjongeren van 17-25 jaar zonder diploma en/of met een (licht) strafblad kans op een baan. Adjudant Brands is coördinator van het programma. Iedereen die Corné een beetje kent, weet dat de kandidaten (waaronder Larry) bij hem in zeer goede handen zijn. Hopelijk kan hij in de toekomst nog veel kandidaten als Larry aan ons bataljon leveren.
(Bron: Sterker)

Oud-Fuselier Anton Nootenboom

Anton (34) is een Afghanistanveteraan (drie keer) van ons Regiment. Na zijn tijd bij Defensie vestigt hij zich in Australië om daar in de bouw te gaan werken. Zijn uitzendingen in Afghanistan maken nog dagelijks een grote indruk op hem. Het is daarom dat hij besluit het wereldrecord op blote voeten lopen (=2000 kilometer) te verbeteren. Op deze wijze wil hij aandacht vragen voor de mentale gesteldheid van veteranen. Hij loopt voor "Ask the Mountains" en "Bevrijd van PTSS"; organisaties die getraumatiseerde veteranen ondersteunen.

Ook haalt hij in Australië geld op voor suïcide bestrijding. Zijn route beslaat ruim 2600 kilometer tussen de plaatsen Cairns en Sydney. Na drie maanden lopen bereikt hij zijn woonplaats Sydney en zijn doel. Een bijzondere prestatie van Regimentsgenoot Anton; met een uitermate nobel doel. Volo et Valeo is hier zeker van toepassing.
(Diverse bronnen)

Culinair van kust tot kust in Normandië

Tekst: Epi Kurrien (hobby-kok en levensgenieter)

Methode Calvados van Nederlandse bodem

Trots kan ik u melden dat ik de methode Calvados in mijn bezit heb en natuurlijk heb geproefd. Duidelijk is dat het product met veel zorg en vakmanschap is gemaakt. Het heeft een korter houtrijping gehad dan die in Normandië gebruikelijk is. Toch kan dit Nederlandse product de vergelijking met enkele distillaten uit Normandië met gemak aan. De zachtheid en de overduidelijke smaak van appels van de Fuselier maken het een calvados voor iedereen ook voor hen buiten het Regiment.

De Brigade bevrijdt de kaasmarkt van Normandië

Wanneer u dit artikel leest (en dat hoop ik nog steeds van harte) staat de kerstperiode al weer voor de deur. In mijn vorige artikel eindigde de opmars van de Brigade in Pont l'Eveque en ik beschreef dat dit plaatsje de naamgever is van een prachtige kaas. Een van de regionale markten waar deze en andere kazen werden verhandeld is Pont Audemer. Een plaats in Frankrijk waar de Brigade haar tweede vaandelopschrift verdiende met haar operaties die leidden tot de bevrijding van het stadje en het afsnijden van een terugtochtsroute voor Duitse eenheden.

Voortschrijdend inzicht: van de 3C naar de 4C

Een ander product van Normandië hoort eigenlijk ook tot de kenmerkende producten van de streek van Normandië tot de Seine. Laat dit nou net het gebied zijn waar de Brigade eind augustus begin september 1944 optreedt. De brigade was onder bevel van de 6e Airbornedivisie en nam Pont Audemer onder bevel van de 5 Airbornebrigade. Deze eenheden werden in de laatste dagen van augustus uit de strijd genomen en de brigade ging verder onder bevel van de 49 "IJsberen" Divisie. De opmars van deze divisie bracht onze "mannen-van-het-eerste-uur" via een opstelling aan de Seine en de doortocht door Rouen richting Le Havre aan de Seinemonding. Op of omstreeks 2 september stonden delen van de Brigade weer aan de kust, maar nu bij Treport. Deze plaats staat bekend om haar witte kliffen vergelijkbaar met de witte kliffen van Dover aan de overkant. Het is een vissersplaats en een van de specialiteiten is de Sint-Jacobsschelp; in het Frans Coquille St Jacques. Ziehier de vierde C van Normandië (Cidre, Calvados, Camembert en Coquille). Deze zeevrucht kent u allen van de kenmerkende schelp waarin deze zit. Deze schelp stond model voor het logo van het (binnenkort Britse) energiebedrijf Shell. De zeevrucht is zo groot als een walnoot en laat zich op simpele wijze verwerken tot een zeer smakelijk gerecht ook voor degenen die niet van schaal- en schelpdieren houden. In het volgende nummer een recht van Coquilles waarmee u van het voorjaar gelijk een culinair feest maakt.

Recept Peer en Calvados

In het vorige nummer kondigde ik aan dat er een eenvoudig doch smaakvol recept voor een tussengerecht met kaas en peer zou verschijnen.

Benodigd voor vier personen;

- Twee peren (doyenne du comice)
- 50 gram boter
- Eetlepel suiker
- Scheut calvados
- 50 gram roomkaas (bijvoorbeeld Philadelphia Original)
- 50 gram Pont l'Eveque (of een andere schimmelkaas)
- Paprikapoeder ter garnering

Bereiding;

- Check of er nog een fles Pommeau of Cider in de koelkast staat.
- Zo ja, haal gerust adem en ga door!
- Maak van de roomkaas en de Pont l'Eveque een mengsel in een schaaltje
- Maak van het mengsel vier bolletjes ter grootte van een pingpongbal
- Zet de bolletjes een uur in de koelkast en drink een wijntje (droog koken is gevaarlijk!)
- Schil de peer en halveer overdwars
- (probeer aan beide helften een deel van het steeltje te laten)
- Verwijder het klokhuis (maak ruimte voor een bolletje ter grootte van een pingpongbal)
- Snijd een stuk van de bolle kant van de peer af zodat deze op het bord stabiel blijft.
- Smelt de boter en bak de peren met de bolle zijde naar boven aan
- Voeg de suiker toe en beweeg de peren in de pan
- Zodra de suiker karamelliseert voeg een scheut calvados toe
- Wanneer de peren beginnen te garen, neem ze uit de pan en plaats op een bord
- Plaats het gekoelde kaasbolletje in de opening
- Strooi een beetje paprikapoeder ter decoratie over de peer en het bolletje
- Haal de gekoelde fles Pommeau (of cider) uit de koelkast en serveer deze bij de peertjes

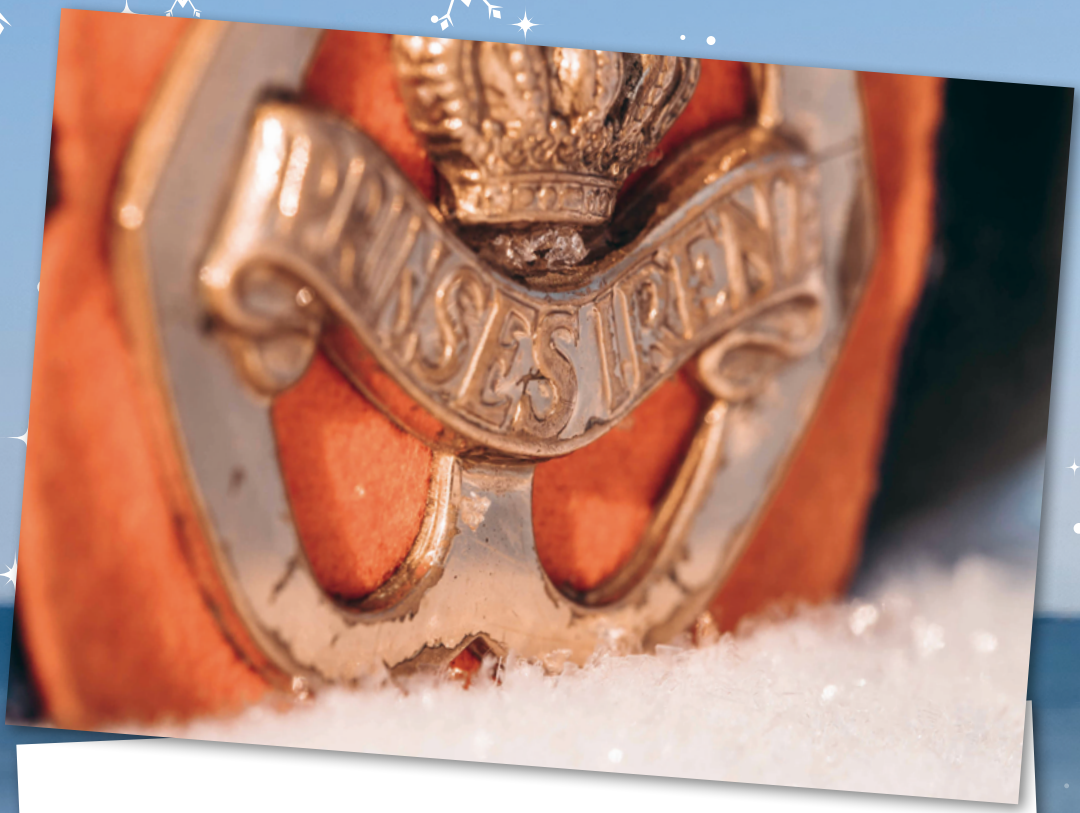

Beste Regimentsgenoten, beste Fuseliers,

2021 was een bijzonder jaar. Het jaar waarin we ons 80-jarig jubileum met elkaar hebben gevierd. Helaas konden we niet fysiek bij elkaar zijn, maar door de digitale viering waren we met Regimentsgenoten van over de hele wereld verbonden.

Binnen de maatregelen konden we een aantal keer met een deel van het Regiment bij elkaar komen. Het was goed om onze oud-strijders weer te zien en de saamhorigheid weer te voelen.

We willen jullie bedanken voor jullie steun en betrokkenheid. Dit vormt de basis voor het regimentsgevoel wat ons Regiment bijzonder maakt.

We hopen jullie volgend jaar allemaal weer te ontmoeten, fijne feestdagen en een gelukkig en gezond 2022!

Commandant 17 Painfbat GFPI,
Regimentscommandant GFPI,

George Dimitriu
Luitenant-kolonel der Fuseliers

Bataljonsadjudant 17 Painfbat GFPI,
Regimentsadjudant GFPI,

Joost Borrenbergs
Adjudant der Fuseliers